

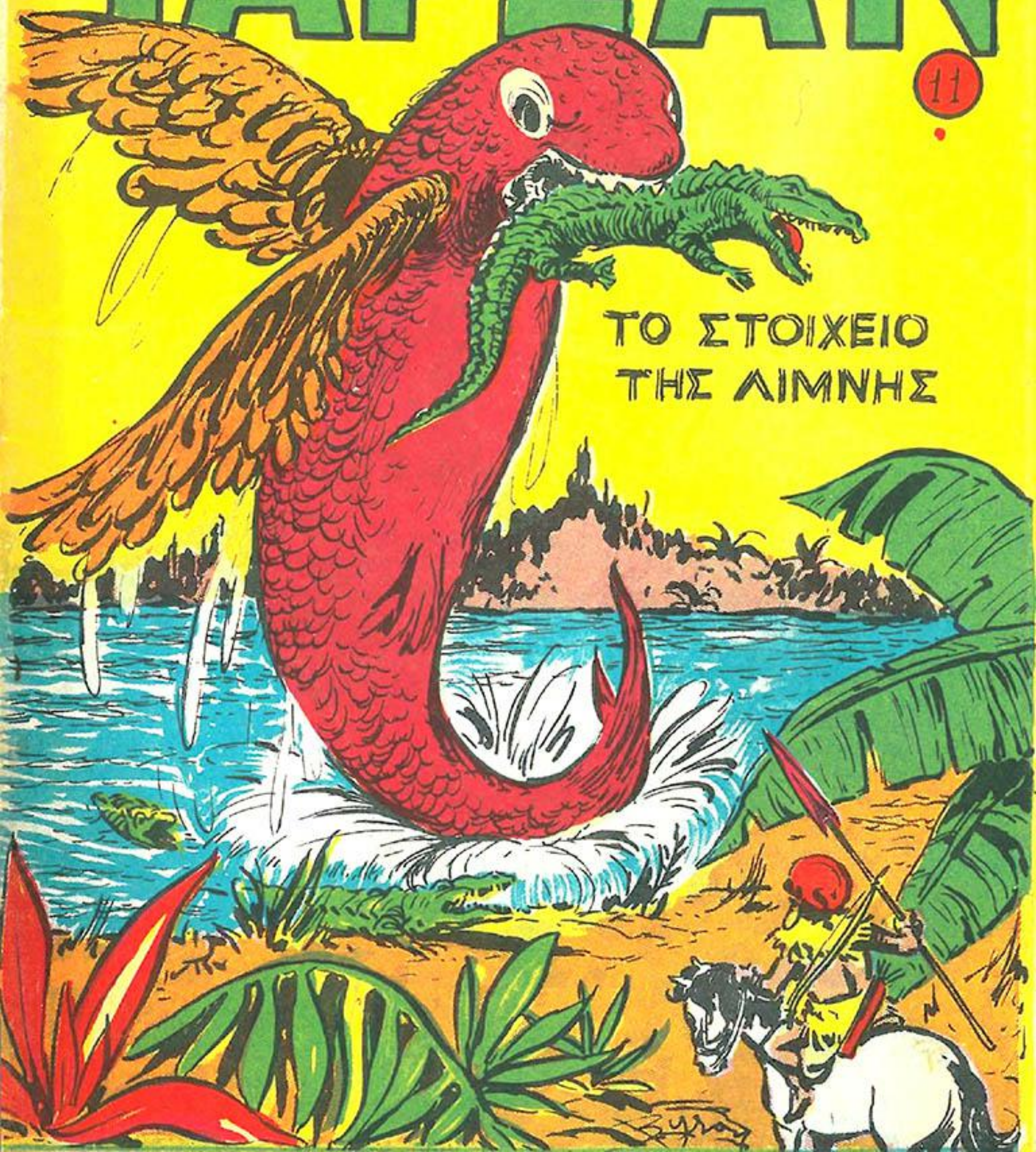
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

11

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ
ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

«ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ»

ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΝΥΧΤΑ σκοτεινή στην άγρια παρθένα ζούγκλα. Τα νερά της μεγάλης λίμνης είναι μαυροπράσινα και σκοτεινά σαν τα μάτια της πανώριας μελαψής βασίλισσάς της, της υπέροχης Γιαράμπα!

Μια άκαθόριστη ανθρώπινη σιλουέττα προχωρεί αργά κοντά στην όχθη της λίμνης με την πυκνή ξωτική βλάστησι. Πίσω την ακολουθεί κάτι σαν σκυλάκι, ή σαν μικρός πίθηκος.

Ξαφνικά, υπόκωφη βοή ακούγεται από το βάθος της λίμνης. Τα μαυροπράσινα νε

ρά της αναταράζονται. Η ανθρώπινη σιλουέττα στοματάει για να παρακολουθήσει το παράξενο φαινόμενο. Ένας τεράστιος κροκόδελος σέρνεται μ' ανοιχτά σαγόνια προς το μέρος της χωρίς να τον έχη αντιληφθή.

Και νά: Σ' ένα κοντινό σημείο της λίμνης, τα νερά φουσκώνουν και αφρίζουν τώρα. Και μέσα από αυτά ξεπετάγεται απότομα ένα τρομυκτικό φτερωτό τέρας μουγγρίζοντας απάισια!

Την ίδια στιγμή ο τεράστιος κροκόδειλος φτάνει κιντά στην ανθρώπινη σκιά και την αρπάζει γρήγορα μέσα στ' άπεραντα σαγόνια του. Ή εκεί

νη βγάζει φοβερά ξεφωνητά πόνου καὶ φρίκης!

Τὸ κολοσσιαῖο φτερωτὸ τέρας ἀκούει τὶς φωνές καὶ γυρίζοντας ἀντικρούζει τὸν γίγαν τόσωμο κροκόδειλο, ποὺ μπροστά του φαίνεται ὡς μικροσκοπικὴ σαύρα.

Ἀμέσως ἀνοίγει τὸ τεράστιο στόμα του, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὴν ὄχθη καὶ τὸν καταδροχθίζει λαίμαργα...

ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

Ο ΤΑΜΠΟΡ, ἡ Ζολάν κι' ὁ Μπουτάτα, ὕστερα ἀπὸ τραγικὲς περιπέτειες μὲ τοὺς δυὸ γιγαντόσωμους Δεινόσαυρους, γυρίζουν νύχτα στὴ σπηλιά τους γιὰ νὰ κοιμηθοῦν καὶ νὰ ξεκουραστοῦν. (*)

Δὲν ἔχουν περάσει δυὸ—τρεῖς ὥρες ὅταν ἓνας μαῦρος καβαλλάρης μὲ κάπασπρο ἄτι, φτάνει καλπάζοντας καὶ σταματᾷ μπροστὰ στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς. Ξεπεζεύει ἀμέσως, δένει τὸ ἄλογο κάπου καὶ προχωρεῖ μέσα πατώντας στὰ δάχτυλα τῶν γυμνῶν του ποδιῶν.

Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει στὰ στοασίδια ποὺ κοιμᾷται ὁ Ταμπὸρ καὶ τὸν ξυπνάει χωρὶς θόρυβο.

Τὸ μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλο ἀνασηκώνεται ξαφνιασμένον καὶ ρωτᾷ σιγά:

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 10, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΩΝ».

— Ἐσὺ, Πιτσικόκο; Συμβαίνει τίποτα στὴ Γιαράμπα;

Ὁ ἀγέρωχος μικροσκοπικὸς ἀνθρωπάκος, ποὺ ὀλόκληρος δὲν ζυγίζει παρὰ πέντε ἀπὸ τρεῖς ὀκάδες, τοῦ γνέφει ἐπιβλητικὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ:

— Ἐβγα ἔξω... Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω...

Ὁ Ταμπὸρ σηκώνεται πρόθυμα, ρίχνει μιὰ φοβισμένη ματιὰ στὴν κοιμισμένη Ζολάν καὶ τὸν ἀκολουθεῖ πατώντας κι' αὐτὸς στὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν του.

Σὲ λίγες στιγμὲς βοίσκονται καὶ οἱ δυὸ ἔξω. Ὁ Πιτσικόκο τὸν παρασύρει κάπου ἀπόμερα καὶ τοῦ λέει:

— Ἡ Γιαράμπα, ἡ πανώρια μελαψὴ βαπτίλισσα τῆς Ζούγκλας κινδυνεύει!

— Ποῦ; ρωτᾷ μὲ ἀγωνία ὁ Ταμπὸρ ἑτοιμος νὰ πετάξῃ σὸν πουλὶ κοντὰ της!

Ὁ μικροσκοπικὸς ἀνθρωπάκος συνεχίζει σὰ νὰ μὴν τὸν ἀκουσε:

— Καὶ ἦρθαι νὰ σοῦ πῶ νὰ τρέξης γρήγορα κοντὰ της.

— Ποῦ; Ποῦ βοίσκεται; θανατωτᾷ τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας.

— Μέσα σὲ δυὸ κοιλιές, τ' ἀποκρίνεται σοβαρὰ ὁ Πιτσικόκο.

— Σὲ δυὸ κοιλιές; κάνει μὲ ἀπορία ὁ Ταμπὸρ. Δὲν καταλαβαίνω. Τί θέλεις νὰ πῆς; Μίλα λοιπόν!

Ἐκεῖνος τοῦ ἐξηγεῖ:

— Τὴν ἔφαγε ἓνας κροκόδειλος καὶ τὸν κροκόδειλο τὸν

ἔφαγε τὸ τρομερὸ Στοιχειὸ τῆς μεγάλης Λίμνης. Ποῦ βρίσκεται λοιπόν; Μέσα σὲ δυὸ κοιλιές, δὲν εἶναι;

Καὶ συνεχίζει τὸ ἴδιο σοβαρά:

— Ἄν τώρα ἔρθης ἐσὺ καὶ φᾶς τὸ Στοιχειὸ τῆς Λίμνης, ἢ κατὰστασι τῆς Γιαράμπα θὰ χειροτερῆς. Γιατὶ θὰ βρεθῇ ἡ ἀμοιρὴ μέσα σὲ... τρεῖς κοιλιές!

Ὁ νέος ἔχει γίνῃ ἔξω φρενῶν. Ἀρπάζει τὸν Πιτσικόκο στὴ χούφτα του καὶ τὸν ρωτᾷ ἐτοιμὸς νὰ τὸν χτυπήσῃ κάτω σὰν χταπόδι:

— Τὶ εἶναι αὐτὰ ποὺ μοῦ λές; Τρελλάθηκες;

Ὁ μικροσκοπικὸς μαῦρος νάνος ἀρχίζει νὰ στριγγλίζει δαιμονισμένῳ καὶ διαπεραστικᾷ:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Οἱ φωνές του ξυπνοῦν μέσα στὴ σπηλιά τῆς Ζολάν καὶ τὸν Μπουτάτα, ποὺ βγαίνουν γρήγορα ἔξω ἀλαφιασμένοι.

— Τὶ τρέχει, Πιτσικόκο; ρωτᾷ ἀνήσυχο ἀλλὰ καὶ παρξενεμένο τὸ λευκὸ κορίτσι.

Ὁ μικροάνθρωπάκος, ποὺ στὸ μεταξύ ὁ Ταμπὸρ τὸν ἔχει ἀφήσει ἐλεύθερο, τῆς ἀποκρίνεται:

— Τὸ Στοιχειὸ τῆς μεγάλης Λίμνης ἔφαγε ἕναν κροκόδειλο! Πρέπει νὰ τρέξουμε νὰ τὸν βγάλουμε ἀπὸ τὴν κοιλιά του!...

— Γιατί; Φοβάσαι μὴ βαρυστομαχιάσῃ; τὸν ρωτᾷ ὁ Μπουτάτα.

— Πρέπει νὰ σώσουμε τὸν κροκόδειλο, ξεφωνίζει ὁ Πι-

τσικόκο. Μέσα στὴν κοιλιά του βρίσκεται ἡ Γιαράμπα!

Ἡ Ζολάν, ποὺ τ' ἀκούει, ἀναπνέει μὲ ἀνακούφισι σὰ νὰ ἔφυγε κάποιον βάρος ἀπὸ πᾶνω της. Ὑστερα ψιθυρίζει μὲ συμπόνια καὶ συγκίνησι:

— Τὴν καημένη τὴ Γιαράμπα!... Ζωὴ σὲ λόγου μας!

Τὰ γουρλωμένα καὶ ἡλίθια μάτια τοῦ χεροδύναμου ἀράπη, μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι, βουρκώνουν. Καὶ τὰ τεράστια χοντρά χεῖλια του τρέμουν καθὼς μουρμουρίζει πένθιμα:

— Τὸ φουκαρὰ τὸν κροκόδειλο!... Ζωὴ στὰ κατσικομούλαρά μας!

Καὶ προσθέτει ἀμέσως μὲ αὐτοθαυμασμό:

— Πετάω κάτι «θλιβερά» πότε-πότε! Μπὰ, σὲ καλό μου!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΤΑΜΠΟΡ

ΠΡΕΠΕΙ νὰ τρέξουμε ἀμέσως, λέει μὲ ζέσι ὁ Ταμπὸρ. Ἴσως προλάβουμε νὰ κάνουμε τίποτα γι' αὐτήν.

— Ναί, συμφωνεῖ ὁ Μπουτάτα. Νὰ μαζέψουμε τουλάχιστον τὴν ...κοπριά τοῦ Στοιχειοῦ καὶ νὰ τὴ θάψουμε μὲ ὅλες τὶς τιμὲς ποὺ ἀξίζουν σὲ μιὰ βασίλισσα τῆς ζούγκλας.

Ὁ Ταμπὸρ δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ πὼς ἡ πανώρια Γιαράμπα δὲν ζῇ πιά.

— Πᾶμε, Πιτσικόκο, τοῦ ξαναλέει. Πᾶμε νὰ μοῦ δείξῃς τὸ μέρος ποὺ γίνηκε τὸ κακό.

Ἡ Ζολάν, ἂν καὶ ἀμφιβάλ-
λει κι' αὐτὴ γιὰ τὸ θάνατο τῆς
μελαψῆς κοπέλλας ποὺ ζη-
λεύει καὶ μισεῖ, τὸν συγκρα-
τεῖ ἀπὸ τὸ μπράτσο:

— Γιατὶ νὰ τρέχης ἄδικα
Ταμπόρ; Ἡ Γιαράμπαι δὲν
μπορεῖ νὰ ἀναστηθῇ πιά!

— Περίμενε ἐσὺ ἐδῶ μὲ
τὸν Μπουτάτα, μουρμουρίζει
ὁ νέος. Ἐγὼ θὰ πάω!

Τὸ ξανθὸ κορίτσι ἀγριεύει:

— Ἄν πᾶς, Ταμπόρ, θὰ
φύγω κι' ἐγὼ ἀμέσως ἀπὸ τὴ
σπηλιά μας. Καὶ δὲν θὰ ξα-
ναγυρίσω ποτέ!

(¹) Ταμπόρ μένει γιὰ λίγες
στιγμὲς ἀναποφάσιτος παί-
ζοντας μὲ τὸ στρογγυλὸ μεν-
ταγιὸν ποὺ κρέμεται στὸ λαι-

μό του. Ξαφνικὰ ὅμως τὰ μά-
τια του φωτίζονται ἀπὸ μιὰ
παράξενη λάμψη:

— Δίκηο ἔχεις, Ζολάν...
Ποῦ νὰ τρέχω ἔξω νυχτιάτι-
κα...

Κι' ἀναστενάζοντας προ-
σθέτει:

— Ὑστερα εἶναι κι' αὐτὸς
ὁ καταραμένος... Καὶ τὸν εἶ-
δα ἀπόψε στὸν ὕπνο μου! Σί-
γουρα θὰ παραμονεύη πάλι
κάπου γιὰ νὰ μὲ σκοτώσῃ!...

— Ποιός; ρωτᾷ μὲ ἀπο-
ρία τὸ ξανθὸ κορίτσι.

Ὁ νέος χαιμλώνει τὰ μά-
τια:

— Μὴ μὲ ρωτᾶς, Ζολάν...
Καλύτερα νὰ μὴ μάθης ποτέ
γι' αὐτὸ τὸ φοβερὸ ἐφιάλτη

Ἄν ὁ Ταμπόρ συναντήσῃ τὸν Πόρταμ, ὁ ἕνας θὰ χυθῇ νὰ σπαράξῃ
τὸν ἄλλον.

— "Οχι, Ταμπόρ! Δεν πρέπει νὰ χυθῇ ἀδελφικὸ αἷμα!

τῆς ζωῆς μου!...

— "Οχι! Θέλω νὰ μοῦ πῆς, τοῦ κάνει ἀπαιτητικὰ ἡ Ζολάν. Ἐγὼ δὲν ἔχω κοινὸν μυστικὸ ἀπὸ σένα. Ἐσὺ γιατί ἔχεις;

— Δὲν θὰ σοῦ τὸ πῶ ποτέ, τῆς ἀποκρίνεται, σὰ νὰ θέλῃ νὰ φουντώσῃ ἀκόμα περισσότερο τὴν περιέργειά της

— Πολὺ καλὰ, μουγγρίζει ἔξω φρενῶν τὸ κορίτσι, καὶ γυρίζοντάς του τὶς πλάτες προχωρεῖ καὶ μπαίνει στὴ σπηλιά.

Ἄ Μπουτάτα τὴν ἀκολουθεῖ.

— Ἐχω κι' ἐγὼ ἓνα μυστικό, ἀφέντῃ Ζολάν, τῆς λέει. Νὰ στὸ πῶ μήπως καὶ καλιμάρουνε τὰ νεῦρα σου;

Ἄ Ταμπόρ καὶ ὁ Πιτισκό κο ἔχουν μείνει τώρα μόνοι ἔξω. Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ρωτᾷ τὸ νάνο:

— Σὲ ποιοῦ ἀκριβῶς μέρος τῆς μεγάλης λίμνης γίνηκε τὸ κακό;

— Ἐκεῖ στὰ ψηλὰ βράχια. Καντὰ στὴ σπηλιά μὲ τὶς πράσινες μεροφίδες.

— Εἶδες μὲ τὰ μάτια σου τὸν κροκόδειλο νὰ καταβροχθίζει τὴ Γιαράμπα;

— Ναί!

— Καὶ τὸ Στοιχειὸ νὰ καταβροχθίζει τὸν κροκόδειλο;

— Ναί, σοῦ λέω!...

— Τότε τί μάρθω νὰ κάνω; Εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά, ψιθυρίζει τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπου-

λο. Καὶ προσπαθεῖ μάταια νὰ κἀνῃ τὰ μάτια του νὰ βουρκώσουν.

Ὁ Πιτσικόκο ἀνεβαίνει ἀναστενάζοντας στὴ ράχι τοῦ Ἀλασάν του καὶ ξεκινᾷ, προχωρῶντας ἀργὰ στὸ μονοπάτι πρὸς τὸ βορρᾶ.

— Γειά σου μικρέ, λέει ἀγέρωχος στὸν Ταιμπόρ.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας στέκεται ἀκίνητο καὶ συλλογισμένο...

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣΙΚΟΠΙΚΟΣ μοῦρος καιβαλιάρης δὲν ἔχει προχωρήσει οὔτε χίλια μέτρα, ὅταν ἀκούη μπροστά του ἀνθρώπινο ποδοβολητό. Κάποιος ἔρχεται ἀπὸ ἀντίθετη κατεύθυνσι πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ Πιτσικόκο σταματᾷ κι' ἀφουγκράζεται ἀνήσυχος. Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς βλέπει νὰ παρουσιάζεται μπροστά του ὁ Ταιμπόρ.

— Ἐσὺ ἐδῶ;! Ρωτᾷει κατὰπληκτος ὁ Πιτσικόκο. Πρὶν λίγο σὲ ἄφησα ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά σου. Πῶς ἔρχεσαι τώρα ἀπὸ τὸ βορρᾶ;

— Δὲν εἶμαι ὁ Ταιμπόρ, τ' ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Αὐτὸν ζητάω κι' ἐγώ. Πές μου: Ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιά σου;

Ὁ νῆνος τὸν κυττάζει χαμένα. Ὁ νέος ποῦ στέκεται μπροστά του εἶναι ἴδιος καὶ ἀπαιράλλακτος ὁ Ταιμπόρ. Ἔχει ὅμως τρεῖς διαφορὲς ἀπὸ ἐκεῖνον: Πρῶτα ἡ φωνή του εἶναι βαρεῖα καὶ ἀλλοιώτικη.

Ὑστερα ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του εἶναι κακιὰ καὶ ἄγρια. Καὶ τρίτο δὲν φοράει στὸ λαιμὸ του τὴν ἀχώριστη ἀλυσίδα μὲ τὸ στρογγυλὸ μενταγιόν.

— Θὰ μοῦ πῆς λοιπὸν ποῦ εἶναι ἡ σπηλιά τοῦ Ταιμπόρ; Ξαναρωτᾷ ἄγρια τώρα.

— Δὲν ξέρω, ψιθυρίζει φοβισμένα ὁ Πιτσικόκο.

Ὁ ἄγνωστος, ποῦ εἶναι ἴδιος μὲ τὸν Ταιμπόρ, σηκώνει τὸ χέρι του καὶ χτυπάει στὸ κεφάλι τὸν νῆμο, ἀφήνοντάς τον ἀναίσθητον κάτω.

— Νά, γιὰ νὰ μάθης νὰ μὴ λές ψέματα, μουρμουρίζει.

.....

Ἡ Ζολάν, ὅπως εἶδαμε, μπῆκε ἔξω φρενῶν στὴ σπηλιά καὶ ὁ Μπουτάτα τὴν ἀκολούθησε... Ὅταν σὲ λίγο μπῆκε καὶ ὁ Ταιμπόρ, ὁ ἀράπης μὲ τὸ τσουλούφι κοιμόταν καὶ ροχαλίζε. Τὸ κορίτσι ὅμως τὸν περιέμενε καθισμένο στὰ στρωσίδια του.

— Συχώρεσέ με, Ταιμπόρ, ἂν σοῦ μίλησα ἄσχημα, τοῦ λέει μετανοιωμένη καὶ μὲ μάτια βουρκωμένα.

Τὸ μελαχροινὸ παλληκάρι κάθεται κοντά της.

— Δὲν πειράζει, Ζολάν... Δίκηο εἶχες ἄλλωστε... Ἦταν πολὺ ἀργὰ πιά νὰ πᾶμε νὰ τὴ βοηθήσουμε...

Ἡ νέα ποῦ πνίγεται ἀπὸ τὴν περιέργεια, κάνει πῶς τὸν ρωτᾷ ἀδιάφορα τάχα:

— Ἀλήθεια, Ταιμπόρ. Κάτι ἄρχισες νὰ μοῦ λές ἔξω. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἐφιάλτης τῆς ζωῆς σου; Γιατὶ παραμο-

νεύει νὰ σὲ σκοτώσῃ;

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας στριφογυρίζει μὲ ἀμηχανία στὰ δάχτυλα τὸ στρογγυλὸ μενταγιὸν ποὺ κρέμεται στὸ στήθος του. Ὑστερα ἀναστενάζοντας ἀρχίζει νὰ τῆς λέῃ:

— Ντρεπόμεναι τόσοι καὶ ἐγώ, Ζολάν, νὰ σοὺ μιλήσω γι' αὐτόν. Εἶναι ἓνας κακοῦργος! Ἕνα ἀνθρωπόμορφο τέρας!

— Ποιός;

— Ὁ Πόρταμ!

— Τί εἶναι αὐτός;

— Ἀδελφός μου, δυστυχῶς! Δίδυμος ἀδελφός μου! Εἶναι ἀλόιδιος μ' ἐμένα. Μοι ἀξοῦμε σὰν δυὸ σταγόνες νερό...

Ἡ Ζολάν τὸν κυττάζει κατὰπληκτῇ:

— Ἔχεις ἀδελφὸ λοιπόν; Καὶ δίδυμο μάλιστα;

— Ναί... Εἶναι μιὰ ὥρα μεγαλύτερος ἀπὸ μένα. .. Ζῇ στὴν πέρα ζούγκλα, πίσω ἀπὸ τὰ μακρυνὰ γαλάζια, βουνά...

— Καὶ γιατί θέλει νὰ σὲ σκοτώσῃ, Ταιμπόρ;

— Ἔχει κακιὰ ψυχὴ. Μισεῖ ὅλο τὸν κόσμον... Μόνο τῇ μελαψῇ Γιαράμπα ἀγαπάει. Τῇ χαμένη πιά βασίλισσα τῆς ζούγκλας...

Τὰ γαλάζια μάτια τῆς Ζολάν σκοτεινιάζουν.

— Μήπως ἤθελε νὰ σοὺ κάνει κακὸ γιατί νόμιζε πῶς ἡ Γιαράμπα ἀγαποῦσε...

Τὸ λευκὸ κορίτσι δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὴν ὑποψία του. Ξαφνικὰ τρομαγμένες διαπεραστικὲς φωνὲς ἀ-

κούγονται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΜΠΟΡ

ΕΙΝΑΙ ὁ Πιτσικόκο ποὺ μπαίνει μέσῃ ἀλαφιασμένος. Ρίχνει μιὰ ἔξεταστικὴ ματιὰ στὸν Ταιμπόρ καὶ φωνάζει:

— Ταιμπόρ, κρύψου!... Ἕνας ἄλλος Ταιμπόρ ψάχνει νὰ σὲ βρῇ... Εἶναι κακὸς καὶ ἄγριος καὶ ἡ φωνὴ του εἶναι βαρειά!... Στὸ λαιμό του δὲν ἔχει τὴν ἀλυσίδα μὲ τὸ στρογγυλὸ φλουρί... Μοῦ ζητοῦσε νὰ τοῦ πῶ ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιά σου. Ἐγὼ ὅμως δὲν τοῦ ἔλεγα καὶ μὲ χτύπησε δυνατὰ στὸ κεφάλι... Δὲν ξέρω πόση ὥρα εἶχα ἀπομείνει κάτω ἀναίσθητος! Τώρα ξαναβρῆκα τὸν ἐαυτό μου καὶ ἔτρεξα νὰ σοὺ τὰ πῶ...

Ὁ Ταιμπόρ πετιέται ἀμέσως ὀρθίος. Τρίζει τὰ δόντια, σφίγγει τὶς γροθιές του καὶ μουγγρίζει σὰν λαβωμένο θηρίο.

— Πρέπει νὰ τρέξω νὰ τὸν βοῶ... Δὲν μπορῶ νὰ ζῶ πιά μ' αὐτὸ τὸν ἐφιάλτη! Ὅ, τι εἶναι νὰ γίνῃ ἄς γίνῃ. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας πρέπει νὰ λείψῃ. Ἡ ἐγώ, ἢ αὐτός!...

Ἡ Ζολάν τὸν ἀγκαλιάζει καὶ ζητάει νὰ τὸν συγκρατήσῃ:

— Ὁχι, Ταιμπόρ!... Δὲν πρέπει νὰ χυθῇ ἀδελφικὸ αἷμα!... Μείνε κοντά μου, Ταιμπόρ... Δὲν θέλω νὰ σὲ χάσω. Ἀπὸ τὴ φαισαρία ξυπνάει

ὁ Μπουτάτα καὶ ἀνασηκώνεται.

— «Ε!... Τὶ γίνεται ἐδῶ μέσα; Πάρτυ ἔχετε;

Τὸ λευκὸ κορίτσι τοῦ φωνάζει μὲ ἀπόγνωσι:

— Κράτα τον Τσουλούφη μου, κράτα τον! Πάει νὰ χτυπηθῇ μὲ τὸν Πόρταιμ!...

Ὁ ἀράπης πετιέται ὀρθιος καὶ ἀρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια τὸν Ταμπόρ.

— Τρελλάθηκες, ἀφέντη; Μὲ τίς «πόρτες» θὰ τὰ βάλῃς τώρα, ὁλόκληρος ἄντρας!

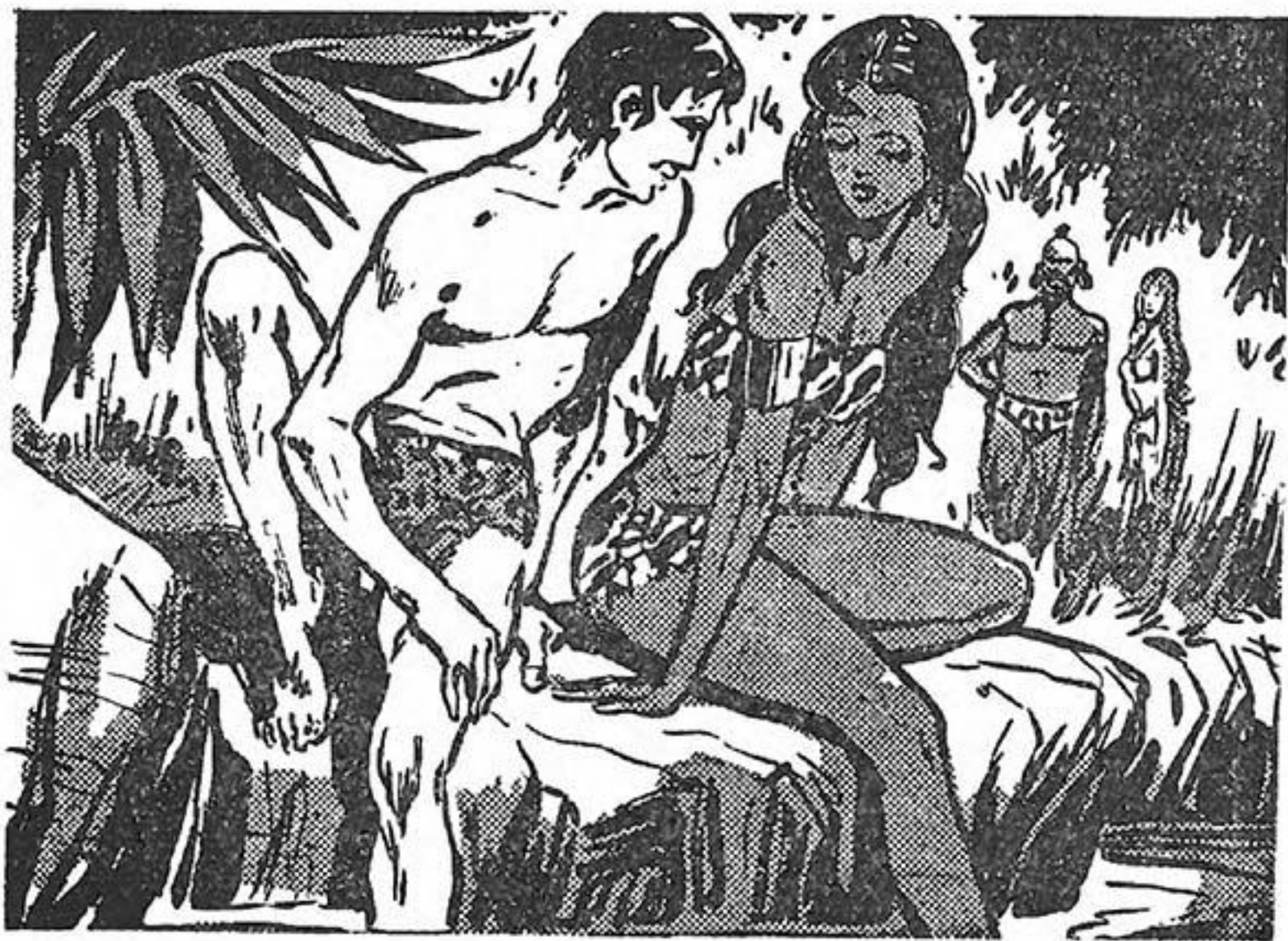
Τὸ Ἑλληνόπουλο τοῦ δίνει μιὰ φοβερὴ γροθιά καὶ τὸν ξαναγκραμίζει ἀνάσκελα στὰ στρωσίδια του. Ἀμέσως, τρέχοντας, βγαίνει ἀπὸ τὴ σπη-

λιά καὶ χάνεται γρήγορα πίσω ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ τὴν πυκνὴ καὶ ἄγρια βλάστησι τῆς ἀπέραντης ζούγκλας. Καθὼς προχωρεῖ φωνάζει δυνατὰ καὶ ἄγρια:

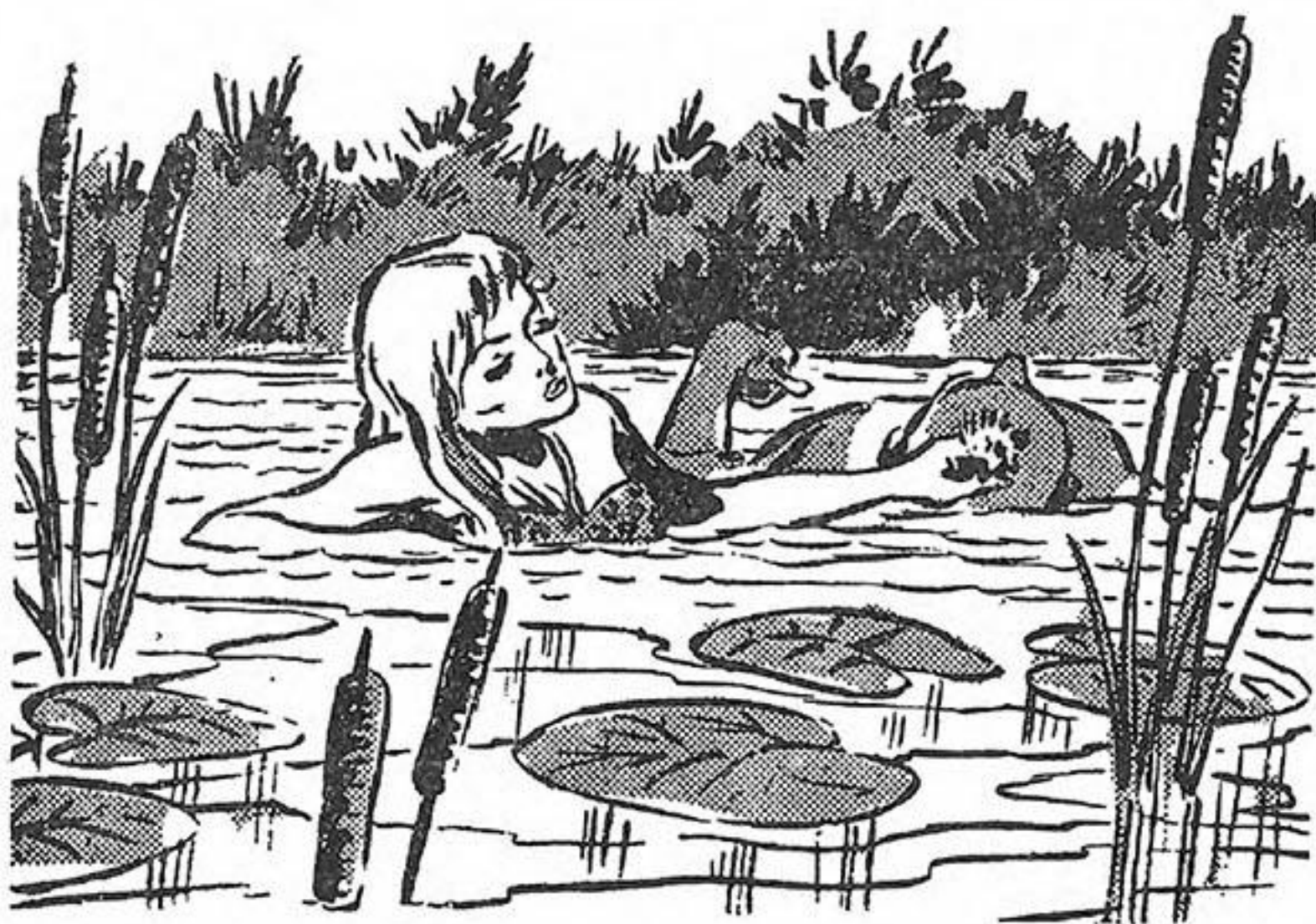
— Πόρταιμ!... Πόρταιμ!...

Τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της ἡ Ζολάν, μένει γιὰ λίγες στιγμὲς στὴ σπηλιά σὰν χαμένη καὶ ἀναποφάσιστη. Τέλος βγαίνει κι' αὐτὴ ἔξω καὶ τρέχει νὰ φτάσῃ τὸν ἀγαπημένο σύντροφό της. Ὁ Μπουτάτα καὶ ὁ Πιτσικόκο τρέχουν κι' ἐκεῖνοι πίσω της.

Τὸ λευκὸ κορίτσι καταφέρει ν' ἀκολουθῇ τὸν Ταμπόρ στὸ σκοτάδι, παίρνοντας κατεύθυνσι ἀπὸ τίς φωνὲς του.

Ἡ μελαψὴ βασίλισσα τῆς Ζούγκλας σιγανотραγουδάει εὐτυχισμένη κοντὰ στὸν Πόρταιμ.

‘Η Ζολάν τραβάει άπ’ τὸ τσουλούφι τὸν μισοπνιγμένο Μπουτάτα καὶ τὸν βγάζει στὴν ὄχθη.

Εἶναι ἡσυχὴ πῶς ἔτσι, ὅπου κι’ ὄν πάη, δὲν θὰ χάσῃ τὰ ἴχνη του...

Νὰ ὁμως ποὺ οἱ φωνὲς τοῦ ἀτράμητου παλληκαριοῦ σταματοῦν γρήγορα... ‘Η Ζολάν ὁ Μπουτάτα καὶ ὁ ἔφιππος Πιτσικόκο τρέχουν τώρα στὰ κουτουροῦ. Χωρὶς νὰ ξέρουν πιά κατὰ ποῦ τραβᾶνε...

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΓΙΑΡΑΜΠΑ

ΕΧΕΙ ΑΡΧΙΣΕΙ νὰ ξημερώνῃ ὅταν ὁ Πιτσικόκο, ποὺ προχωρεῖ μπροστὰ ἀπὸ τὴ Ζολάν καὶ τὸν Μπουτάτα, τραβάει τὰ γκέμια τοῦ ‘Αλασάν του καὶ σταμα-

τάει ἀπότομα. Τὰ μάτια του παίρνουν ἔκφρασι τρόμου καὶ φοίκης.

— ‘Ακούτε; τοὺς ρωτάει μὲ δέος.

Τὸ κορίτσι καὶ ὁ ἀράπης ἀφουγκράζονται....

Καὶ νά: Στ’ αὐτιά τους φτάνει ἀδύναμο ἀπὸ μακριὰ τὸ τραγούδι τῆς Γιαράμπα.

— Βρυκολάκιασε!, ψιθυρίζει χαμένα ὁ Πιτσικόκο.

— Αὐτὴ βρυκολάκιασε, τοῦ κάνει ὁ Μπουτάτα, ἢ ἐσύ δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται;

‘Ο νάνος διαμαρτύρεται:

— ‘Οχι!... Εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τὸν κροκόδειλο ποὺ τὴν ἄρπαξε στὰ σαιγόνια του.

Καὶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια εἶδα τὸ Στοιχειὸ τῆς Λίμνης ποὺ ἄρπαξε στὰ σαιγόνια τοῦ τὸν κροκέδειλο...

Ἡ Ζολάν, ποὺ ἡ ζήλεια τὴν κάνει νὰ τρομάζει στὴ σκέψι πὼς ἡ Γιαράμπα εἶναι δυνατόν νὰ ζῇ, παίρνει τὸ μέρος τοῦ νάνου.

— Δίκησέ ἔχει ὁ Πιτσικόκο! Μποροῦσε ποτὲ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τόσα σαιγόνια; Πᾶμε κοντὰ καὶ θὰ δῆτε πὼς τραγουδάει τὸ φάντασμα της.

— Πᾶμε, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔρχομαι, μουρμουρίζει ὁ Μπουτάτα. Στὴ ζωὴ μου δυὸ πράματα φοβάμαι: Τὰ φαιντάσματα καὶ τὰ... μολυντήρια!

Τὸ κορίτσι τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ χοντρὸ τριχωτὸ μπράτσο:

— Πᾶμε, Τσουλούφη. Οἱ πεθαμένοι δὲν πειράζουμε τοὺς ζωντανούς...

— Σύμφωνοι, τῆς ἀποκρίνεται ὁ ἀράπη. Μὰ ἡ Γιαράμπα λίγες ὥρες εἶναι ποὺ πέθανε... Μπορεῖ νὰ μὴν τὸ ξέρει ἀκόμα.

Ἡ περιέργεια καὶ ἡ ζήλεια κάνουν ἀτρόμητη τὴ Ζολάν. Γιαραπάει λοιπὸν τὸν Μπουτάτα καὶ προχωρεῖ μονάχη πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἀκούγεται τὸ τραγοῦδι...

Ὁ Τσουλούφης κάνει τὴν καρδιά του σίδερο καὶ τὴν ἀκολουθεῖ μουρμουρίζοντας:

— Ἄν ἄμωσ εἶναι φάντασμα, ἐγὼ δὲν παίζω. Θὰ τὸ βάλω στὰ πόδια καὶ θὰ τρέχω μέχρι νὰ ...γεράσω!

Ὁ ἀγέρωχος Πιτσικόκο σπηρουνίζει μὲ τὶς γυμνές

φτέρνες του τὰ πλευρὰ τοῦ Ἀλαιοῦ καὶ προχωρεῖ πρῶτος αὐτός.

Ἔτσι δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν στὴν ὄχθη τῆς μεγάλης Λίμνης.

Καὶ νά: Στὸ φῶς τῆς αὐγῆς ἀντικρύζουν καθισμένους κοντὰ - κοντὰ, πάνω σ' ἓνα βράχο τῇ Γιαράμπα καὶ τὸν Ταιμπόρ. Ἡ παινώρια μελαψὴ βασιλίσσισα τῆς ζούγκλας σιγανοτραγουδάει εὐτυχισμένη ἓνα γλυκὸ καὶ πονεμένο σικοπὸ τῶν ἰθαγενῶν.

Ἡ Ζολάν γίνεται θηρίο ἀνήμερο μόλις τοὺς βλέπει. Ὁ Μπουτάτα κυττάζει μὲ θαυμασμό τὸ Πάιδι τῆς Ζούγκλας καὶ ψιθυρίζει στὸ λευκὸ κορίτσι:

— Εἶδες θάρρος ὁ Ταιμπόρ; Δὲν φοβάται καθόλου τὰ... φαιντάσματα!

Ἡ Ζολάν ἔχει ἀφρίσει ἀπὸ τὸ κακὸ της. Προχωρεῖ ἀμέσως πρώτη καὶ σταματᾷ μπροστὰ στοὺς δυὸ νέους.

— Ταιμπόρ, τοῦ φωνάζει, εἶσαι ἓνας τιποτένιος! Ποτέ νὰ μὴ σὲ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου!

Τὸ μελαχροινὸ παλληκάρι γυρίζει καὶ ρωτᾷ μὲ ἀπορία τὴ μελαψὴ συντρόφισσά του.

— Ποιὰ εἶναι αὕτῃ ἡ ξανθεῖα κοπέλλα; Τὶ ἔχει μ' ἐμένα;

Πρὶν προλάβῃ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἡ Γιαράμπα, ἀκούγεται ἡ ιστριγγλιάρικη φωνὸν λα τοῦ Πιτσικόκου.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄλλος Ταιμπόρ!... Ὁ κακὸς Ταιμπόρ ποὺ μὲ χτύπησε στὸ κεφάλι!

Ἡ Ζολάν ἰακούει τὸ νόνο καί, καθὼς θυμᾶται τὰ λόγια τοῦ συντροφίου της, ἀναπνέει μὲ ἀνακούφισι. Τώρα προσέχει πὼς ὁ νέος αὐτός, ποὺ εἶναι ἴδιος μὲ τὸν Ταμπόρ ἔχει ἔκφρασι κακιά καὶ πρόσωπο ἄγριο.... Πὼς ἡ φωνή του εἶναι βαρειά καὶ ἀλλοιώτικη... Καὶ ἀπὸ τὸ λαιμό του δὲν κράμεται ἡ χρυσὴ ἀλυσίδα μὲ τὸ στρογγυλὸ μενταγιόν...

— Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Πόρταμ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ταμπόρ, συλλογιέται.

Ο ΠΟΡΤΑΜ ΑΠΕΙΛΕΙ

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ἡ Γιαράμπα ἔχει πηδήσει ἀπὸ τὸ βράχο καὶ πλησιάζει χαμογελαστὴ τὸ λευκὸ κορίτσι καὶ τὸν ἰάραπη.

— Πολὺ χαίρομαι ποὺ σὲ βλέπω, ἄμορφη Ζολάν! Κι' ἐσένα, καλὲ μου Μπουτάτα!... Ἀλλὰ τί ζητᾶτε τόσο πρωτὶ ἐδῶ; Μήπως σᾶς συμβαίνει τίποτα;

Ὁ Μπουτάτα τὴ ρωτᾷ φοβισμένος:

— Ἐπιτρέπεται νὰ σὲ πιάσω, ἀφέντη βασίλισσα;

— Δὲν καταλαβαίνω, τ' ἀποκρίνεται σαστισμένη ἐκείνη. Γιατὶ νὰ μὲ πιάσης;

— Για νὰ δῶ ἂν εἶσαι ζωνταίνῃ ἢ φάντασμα!

Ἡ Γιαράμπα γελάει καλόκαρδα.

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί παραξενευτήκατε ποὺ μὲ εἶδατε, τοὺς λέει: Θὰ σᾶς εἶπε ὁ Πιτσικόκο πὼς μ' ἔφαγε ἕνας κροκόδειλος καὶ τὸν κρο-

κόδειλο τὸν ἔφαγε τὸ Στοιχειὸ τῆς Λίμνης.

— Γιατί; Ψέματα εἶναι; τὴ ρωτᾷ ὁ νάνος.

— Ὁχι. Ἀλήθεια εἶναι, μικρούλη μου, μὰ τὸ βάλες ἀμέσως στὰ πόδια καὶ δὲν περιμένεις νὰ δῆς τί γίνηκε παρκαάτω...

Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ τὴν ἀπίστευτη ἰσωτηρία της:

— Μόλις ὁ κροκόδειλος μ' ἄρπαξε στὰ σαγόνια του, ἐγὼ ἄρχισα νὰ ξεφωνίζω ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τοὺς φοβεροὺς πόνους ποὺ ἔνοιωθα. Τὸ τεράστιο Στοιχειὸ ἄκουσε φαίνεται τὶς φωνές μου καὶ γυρίζοντας εἶδε τὸν κροκόδειλο καὶ τὸν ἄρπαξε μὲ τὰ δόντια ἀπὸ τὴ μέση τοῦ κορμιοῦ του. Ἀρχισε τότε νὰ φτερουγίζει πάνω ἀπὸ τὴ λίμνη δαγκώνοντας καὶ καταβροχθίζοντας τὸ μεγάλο ἔρπετό. Ἐπὶ ὁ κροκόδειλος νοιώθοντας τὰ δόντια τοῦ Στοιχειοῦ ν' ἀγκυλιάζουν καὶ νὰ σφίγγουν τὴν κοιλιά του, ἄνοιξε ἀπὸ τοὺς πόνους τ' ἀπέραντα σαγόνια του. Κι' ἐγὼ ποὺ βρισκόμουν αἰχμάλωτη μέσα σ' αὐτά, βρήκα τὴν εὐκαιρία καὶ πήδησα ἔξω. Εὐτυχῶς ἔπεσα στὰ βαθειὰ νερὰ τῆς λίμνης καὶ δὲν ἔπαθα τίποτα!...

Καὶ ἡ χεροδύναμη κοπέλα καταλήγει:

— Ἀναγκάσθηκα ὅμως νὰ παλέψω μὲ δύο κροκόδειλους ὥσπου νὰ καταφέρω νὰ βγῶ ἐδῶ στὴν ὄχθη ποὺ συνάντησα τὸν Πόρταμ, τὸ δίδυμο ἀδελφὸ τοῦ καλοῦ φίλου Ταμπόρ. Αὐτὸς μ' ἔσωσε ἀπὸ τὰ δόν-

τια τους που σίγουρα θα με σπαιράζανε...

‘Ο Πόρταιμ ακούει τὸ ὄνομά του καὶ ξεναρωτάει τὴν πανώρια Γιαράμπα.

— Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ ὄμορφο ξανθὸ κορίτσι;

‘Η μελαψὴ κοπέλλα τοῦ ἀποκρίνεται μὲ κάποιον δισταγμό:

— Εἶναι ἡ ἀγαπημένη συντροφισσα τοῦ Ταιμπόρ!

— Τοῦ Ταιμπόρ;! Κάνει ἑξαλλος ὁ Πόρταιμ καὶ πηδώντας ἀπὸ τὸ βράχο πλησιάζει τὴ Ζολάν καὶ οὐρλιάζει ἄγρια.

— Νὰ πᾶς νὰ πῆς σ’ αὐτὸ τὸ τέρας πῶς, ὅταν πέση καμμιὰ φορὰ στὰ χέρια μου, θὰ τὸν σπαιράξω μὲ νύχια καὶ δόντια!...

— Θὰ σὲ σπαιράξω ἐγώ!, ξεφωνίζει μανιασμένη ἡ Ζολάν καὶ χύνεται πάνω στὸν ἀδελφὸ τοῦ Ταιμπόρ.

‘Εκεῖνος ἀποτραβιέται φοβισμένος καὶ μονάχα ἕνα ἀπὸ τὰ νύχια τῆς νέας προλαβαίνει νὰ χαράξῃ ἕνα ματωμένο αὐλάκι στὸ γυμνὸ του στῆθος.

— Δειλέ, τοῦ φωνάζει ἔπειτα θάινοντας ὁ Μπουτάπα. Καὶ μὲ μιὰ γυναῖκα ἀκόμα φοβάσαι νὰ πιαστής!...

Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του, γιατί ὁ Πόρταιμ τινάζοντάς του μιὰ τραμακτικὴ γροθιά στὸ σαγόνι τὸν γκρεμίζει κάτω ἀνάσκελα!...

‘Ο Τσουλούφης σηκώνεται σὰ βρεμμένη γάτα, πακτοποιεῖ τὸ τσουλοῦφι του καὶ μουρ

μουρίζει στὴ Ζολάν μὲ θαυμασμό:

— Αὐτὸ θὰ πῆ, δίδυμα ἀδέλφια! Καὶ στὶς γροθιὲς ἀκόμα μοιάζουνε!

‘Η πανώρια μελαψὴ Γιαράμπα πιάνει ἀπὸ τὸ μπράτσο τῆ Ζολάν, τὴν πραιβάει ἀπόμερα, πίσω ἀπὸ κάτι πυκνὲς καλαμιές, καὶ τῆς λέει σιγὰ:

— Φαίνεται πῶς μισεῖ θανάσιμα τὸν Ταιμπόρ. Μὰ μὴν ἀνησυχής. ‘Εγὼ δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ τοῦ κάνει κακὸ!

— Καὶ νὰ τὸν ἀφήσης, δὲν θὰ μπορέσῃ, μουσμουρίζει μὲ μῖσος ἡ Ζολάν. Κανεὶς σ’ ὀλόκληρη τὴ Ζούγκλα δὲν εἶναι πιὸ δυνατὸς καὶ πιὸ γενναῖος ἀπὸ τὸν Ταιμπόρ!

— Τὸ ξέρω, ἀναστενάζει μὲ πονεμένο παράπονο ἡ Γιαράμπα.

Καὶ ἐνῶ τὰ ὄμορφα μαυροπράσινα μότια τῆς θουρκώνουν, συνεχίζει:

— ‘Ο Ταιμπόρ εἶναι ὑπέροχο παλληκαῖο, Ζολάν! ‘Η καρδιά μου εἶχε χτυπήσει παράξένα γι’ αὐτόν... Μὰ ἦταν δικός σου σύντροφος!... ‘Απόψε τὰ χαράματα, διως, ὁ Θεὸς τῆς Τύχης μοῦστειλε τὸν ἀδελφὸ του νὰ μὲ σώσῃ τὴ ζωή... Στὴν ἀρχὴ νόμισα κι’ ἐγὼ πῶς ἦταν ὁ Ταιμπόρ. Μὰ ὕστερα, σὰν καθήσαιμι νὰ ξαποστάσουμε στὸ βράχο, μοῦ ἐξήγησε ποιοὺς εἶναι καὶ μοῦ εἶπε πολλὰ ὄμορφα λόγια, βγαλμένα ἀπὸ τὴν καρδιά του...

— ‘Εμένα ὁ Ταιμπόρ δὲν μοῦ ἔχει πῆ ποτὲ τίποτα, λέει

μὲ παροάπινο ἡ Ζολάν.

Ἡ Γιαράμπα συνεχίζει σὰ νὰ μὴν τὴν ἄκουσε:

— Γι' αὐτὸ μ' ἄκουσες νὰ τραγουδάω εὐτυχισμένη, καλὴ μου φίλη. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἓνα ὑπέροχο φτερωτὸ λουλοῦ δι πού κατεβαίνει ψηλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ στήσῃ τὴ φωλίτσα του στὴν καρδιά μας!...

Μαγεμένη ἡ Ζολάν ἐπαναλαμβάνει ψιθυριστὰ σὰ νὰ θέλῃ νὰ ἀποστηθίσῃ τὰ ὁμορφα αὐτὰ λόγια:

— Ἡ ἀγάπη εἶναι ἓνα ὑπέροχο φτερωτὸ λουλοῦ δι πού...

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα ὅμως πού ζῇ σὰν σὲ ὄνειρο, τὴ διακόπτει παροαιμιλῶντας στὸ μεθύσι τῆς εὐτυχίας της:

— Τώρα θὰ μπορῶ νὰ ζῶ κι' ἐνὼ κοντὰ σὲ κάποιον πού θὰ ξεχνιέμαι καὶ θὰ νομίζω πὼς εἶναι ὁ Ταιμπόρ....

— Νὰ μὴν ξεγνέσαι καθόλου, τῆς λέει μὲ ζήλεια ἡ Ζολάν. Ἄλλος εἶναι ὁ Ταιμπόρ καὶ ἄλλος ὁ Πόρταμ!...

ΕΠΙΘΕΣΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ

ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμὴ διαπεραστικὰ στριγγλίσματα ἀκούγονται καὶ βαρὺ ποδοβολητὸ νὰ πλησιάζῃ.

Εἶναι μιὰ μεγάλη ἀγέλη ἐλεφάντων πού ἔρχεται νὰ πιῇ νερὸ στὴν ὄχθῃ τῆς ἀπέραντης λίμνης.

Ὁ Μπουτάτα τρέχει πίσω ἀπὸ τὶς καλαμιές καὶ τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸ λευκὸ κορίτσι.

— Πᾶμε, ἀφέντη Ζολάν!... Ὁ Ταιμπόρ θά'χῃ γυρίσει πτὴ σπηλιὰ καὶ θὰ μᾶς περιμένῃ.

— Εἶμαι κουρασμένη, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ νέα. Θὰ μὲ πάρῃς στὸν ὦμο σου;

Ὁ ἀράπης δὲν φαίνεται πρόθυμος:

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι κουρασμένος... Ὑστερα, μὴν ξεχνᾷς δτι μεγάλωσες πιά. Εἶσαι ἐλόκληρη γαῖδουρίτσα!

Ἡ Ζολάν ἐπιμένει:

— Τότε νὰ πάω ἓναν ἐλεφάντα. Ν' ἀνεβοῦμε καὶ οἱ δυὸ στὴ ράχι του.

— Καλὰ λές, τῆς κάνει ἐνθουσιασμένος ὁ Μπουτάτα. Πᾶμε νὰ διαλέξουμε ἓναν.

Ἡ Γιαράμπα χαιρετάει τὸ λευκὸ κορίτσι, καὶ φεύγει μὲ τὸν Πόρταμ καὶ τὸν Πιτσικόκο. Ἡ Ζολάν γυρίζει καὶ ἀκολουθεῖ τὸν ἀράπη. Ἔτσι φτάνουν στὴν ὄχθῃ πού πίνουν νερὸ οἱ ἐλέφαντες καὶ ξεχωρίζουν τὸν πιὸ μεγαλόσωμο ἀπὸ αὐτοὺς. Ἐχει τραβηχτῇ ἀπόμερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ δροσίζεται μονάχος.

Ὁ χεροδύναμος ἀράπης σὶ κώνει στὰ χέοια του τὴ Ζολάν καὶ μ' ἓνα πέταγμα τὴ θρονιάζει στὴ ράχι τοῦ παχυ δέριμου. Ὑστερα ἀρπάζετι κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν οὐρά του καὶ σκαρφαλώνοντας φτάνει κοντὰ της.

Ὁ τεράστιος ἐλέφαντας ἐξακολουθεῖ νὰ πίνῃ νερὸ ἀτάραχος σὰ νὰ μὴν ἔχῃ νοιώσει στὴ ράχι του τὴν παρουσίαν τους.

Ξαφνικὰ ὅμως, μέσα ἀπὸ τὰ πράσινα χορταριασμένα

νερά τῆς ὄχθης, προβάλλουν τὰ σαγόνια ἑνὸς κροκοδείλου ποῦ μ' ἀφάνταστη σβελτάδα τοῦ δαγκώνει τὴν προβοσκίδα

Ὁ γιγαντόσωμος ἐλέφαντας σηκώνει ἀμέσως τὴν προβοσκίδα του καὶ ὁ κροκόδειλος κρέμεται σχεδὸν ὀλόκληρος ἀπὸ αὐτήν. Μοχάχα ἡ οὐρά του ἀκουμπάει κάτω.

Στὴν ὁρχή τὸ παχύδερμο κουνάει δαιμονισμένα δεξιά κι' ἀριστερά τὴν προβοσκίδα του γὰρ νὰ τὸν πετάξῃ ἀπὸ πάνω της. Ὅμως χαίμενες πᾶνε ὅλες οἱ ἀπεγνωσμένες κινήσεις ποῦ κάνει.

Ὁ Μπουτάπα καὶ ἡ Ζολὰν ψηλὰ ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα παρακολουθοῦν μὲ δέος τὴ σκηνή.

— Θὰ πηδήσω κάτω, τοῦ λέει τὸ λευκὸ κορίτσι.

— Κάτσε, βοὲ κουτή, τὴ συμβουλεύει. Θὰ σπᾶσουμε πλάκα!

Καὶ νά: Ὁ γιγαντόσωμος ἐλέφαντας βλέποντας πῶς δὲν μπορεῖ νὰ καταφέρῃ τίποτα ἔτσι, ὑποχωρεῖ καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ὄχθη. Ὁ κροκόδειλος ποῦ δὲν ἐννοεῖ μὲ κα νένα τρόπο νὰ ξεσφίξῃ τὰ σαγόνια ἀπὸ τὴν προβοσκίδα του, παρασύρεται ἀναγκαστικὰ μαζί του.

Ξαφνικά, πέντε ἄλλοι κροκόδειλοι ξαπτετάγονται ἀπὸ τὴν ὄχθη καὶ τρέχουν νὰ βοηθήσουν τὸ σύντροφό τους.

Καὶ τότε κάτι τὸ ἀπίστευτο γίνεται. Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς δαγκώνει ἀμέσως γερά τὴν οὐρά τοῦ κροκοδείλου ποῦ κρέμεται ἀπὸ τὴν προβοσκί-

δα τοῦ ἐλέφαντα. Τὴν οὐρά αὐτοῦ τὴ δαγκώνει ὁ δεύτερος. Τὴν οὐρά τοῦ δεύτερου ὁ τρίτος. Τοῦ τρίτου ὁ τέταρτος, καὶ τοῦ τετάρτου, ὁ πέμπτος. Ἔτσι γίνεται μιὰ μεγάλη ἀλυσίδα ἀπὸ κροκοδείλους, ποῦ ὅλοι μαζί τραβᾶνε μὲ δύναμι γιὰ νὰ παρυσύρουν τὸν ἐλέφαντα στὰ νερά τῆς λίμνης, νὰ τὸν πνίξουν καὶ ὕστερα νὰ τὸν καταβροχθίσουν ἀνενόχλητοι.

Τὸ γιγαντιαῖο παχύδερμο τεντώνεται στὰ πισινὰ του ποδιάρια καὶ πιασρίζει νὰ κρατηθῇ στὴ θέσι ποῦ βρίσκεται.

— Νὰ πηδήσουμε κάτω, Τσουλούφη, τοῦ ξαναλέει τὸ λευκὸ κορίτσι.

— Τρελλάθηκες; τῆς κάνει Ἐπειδὴ εἴμαστε ἐμεῖς πάνω στὴ ράχι του δὲν μποροῦν νὰ τὸν κουνήσουμε... Ἄν κάνουμε πῶς κατεβαίνουμε, θὰ ἀλαφρώσῃ καὶ θὰ τὸν τραβήξουνε ὀλοζούπητο στὴ λίμνη!

Ἡ Ζολὰν θέλει νὰ πηδήσῃ, μὰ φοβᾶται τώρα. Γιατὶ στὸ μεταξὺ ἔχουν μαζευτῇ καὶ ἄλλοι κροκόδειλοι, γύρω ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα. Παρακολουθοῦν τὴ μάχη περιμένοντας μὲ λαιμαργία νὰ πάρουν μέρος στὸ χορταστικὸ τσιμποῦσι ποῦ θὰ ἐπαικολουθήσῃ.

Ὁ γιγαντόσωμος ἐλέφαντας, ποῦ σίγουρα θὰ εἶναι ὁ ὁρχηγὸς τῆς ἀγέλης, παλεύει καὶ ἀγωνίζεται μὲ τόσους κροκόδειλους χωρὶς μὰ βγάξῃ τὴν παραιμικὴ φωνή γιὰ νὰ καλέσῃ σὲ βοήθεια τοὺς ἄλλους. Εἶναι ὁ ἐγωϊσμὸς τοῦ

«Ἀρχηγού» πού θέλει νά τὰ θγάλη πέρα μονάχος, κρατῶν τας ψηλά τὸ γόητρό του.

ΤΟ ΠΟΔΙΑ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

ΟΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ εἶναι πολλοὶ καὶ τραβῶντας ὅλοι μαζί ἀρχίζουν σιγα - σιγά νὰ παραισουργοῦν τὸν ἐλέφαντα πρὸς τὴ λίμνη. Τρομοκρατημένη ἡ Ζολάν φωνάζει στὸ Μπουτάτα:

— Θὰ τὸν ρίζουνε στὸ νερό καὶ θὰ πιιγοῦμε κι' ἐμεῖς.

— Ἐγὼ δὲν πιιγοῦμαι, τῆς ἀποκρίνεται ὁ ἀράτης.

— Ξέρεις κολύμπι;

— Ὁχι. Ἀλλὰ θὰ πιαστώ ἀπὸ τὸ ...τσουλοῦφι μου!

Νὰ ὅμως τώρα πού ὁ γιγαντόσωμος ἐλέφαντας βλέποντας πὼς ἡ θέσι του ἔχει γίνει τραγικὰ δύσκολη, ἀρχίζει νὰ θγάζη δυνατὲς στριγγλιές καλώντας σὲ βοήθειαν τοὺς συντρόφους του.

Καὶ τότε κάτι ἀφάνταστα τραγικὸ γίνεται. Εἴκοσι ἐλέφαντες, παραπῶντας τὸ πότισμά τους, τρέχουν καὶ φτάνουν στὸ μέρος πού γίνεται ἡ παράξενη διελκυστίδα...

Οἱ κροκόδειλοι μόνις τοὺς βλέπουν παρὰ τῶν ὁ ἕνας τὴν οὐρὰ τοῦ ἄλλου καὶ γυρίζουν γιὰ νὰ ξαναβουτήξουν στὰ νερά τῆς λίμνης. Δὲν προφταίνουν ὅμως γιατί οἱ εἴκοσι ἐλέφαντες μὲ τὰ ὀγδόντα χοντρά καὶ βαρεῖα ποδάρια, ἀρχίζουν νὰ χοροπηδοῦν πάνω τους καὶ νὰ τοὺς ποδοπατᾶνε μὲ λύσσα!

Οἱ κροκόδειλοι θγάζουν

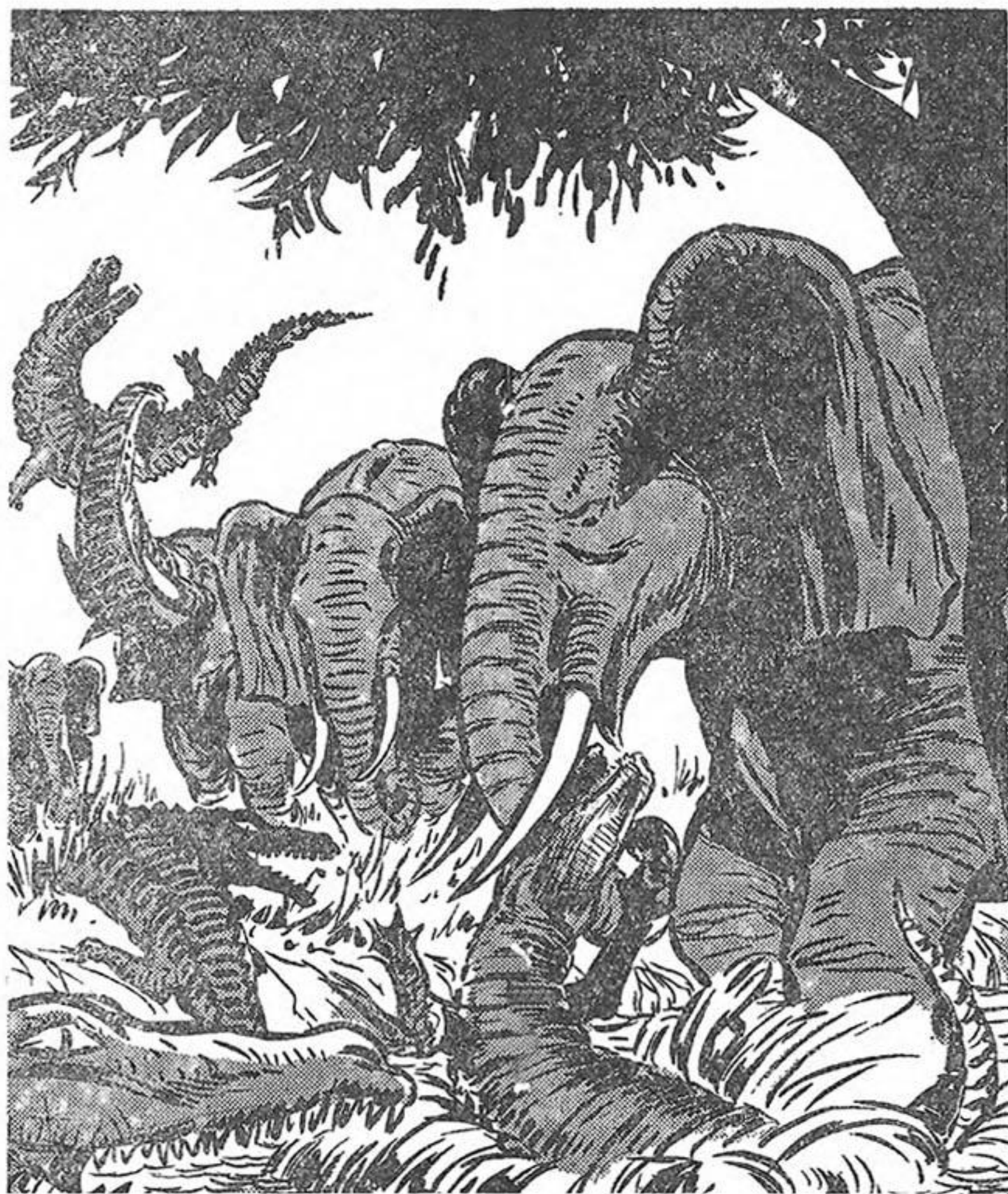
τρομαγμένα διαπεραστικὰ ξεφωνητά, ἀρπάζοντας στὰ τεράστια σαιγόνια τους καὶ δαγκώνοντας μὲ μανία τὰ πόδια τῶν ἀντιπάλων τους.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐλέφαντες χάνουν τὴν ἰσορροπία τους καὶ σωριάζονται στὸ ἔδαφος πλακώνοντας κάτω ἀπὸ τ' ἀπέραντα βαρεῖα κορμιά τους τὰ ἀπαίσια ἐρπετά. Ἰρῆγορα ὅμως οἱ ἄλλοι τοὺς σηκώνουν μὲ τὶς προβοσκίδες τους καὶ ἡ τρομοκρατικὴ μάχη συνεχίζεται ὅλο καὶ μὲ περισσότερη λύσσα καὶ μανία. Μὰ οὔτε οἱ δαγκωματιές τῶν κροκόδειλων μποροῦν νὰ δαμάσουν τοὺς ἐλέφαντες, οὔτε τὰ ποδοπατήματα τῶν ἐλεφάντων τοὺς κροκόδειλους.

Ὁ Μπουτάτα ψηλά ἀπὸ τὴ ρόχη τοῦ πρώτου ἐλέφαντα μουρμουρίζει ἀγανακτισμένος:

— Ἐτσι μοῦρχεται νὰ κατέβω κάτω καὶ μὰ τοὺς ταραξὼ στὶς σφαιλιάρες!

Νὰ ὅμως, πού ξαφνικὰ οἱ ἐλέφαντες, βλέποντας πὼς τὸ βάρος τοῦ καθενὸς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τσακίση τὰ σκληρὰ φολιδωτὰ κορμιά τῶν ἀντιπάλων τους, κάνουν κάτι ἀφάνταστα ἐξυπνο καὶ ἀποτελεσματικόν: Οἱ μισοὶ ἀπ' αὐτοὺς γονατίζουν κάτω κι' ἄλλοι μισοὶ καβαλλικεύουν οἱ ἄλλοι τοὺς. Ὅστερα οἱ πρῶτοι ξανασηκώνονται ἔχοντας τώρα διπλάσιο βάρος ἀπὸ πρὶν. Ἐτσι, ποδοπατῶντας τοὺς κροκόδειλους, καταφέρνουν νὰ συνθλίβουν τὶς

Θανάσιμη πάλη έχει αρχίσει ανάμεσα στους ελέφαντες και στους κροκόδειλους.

τάρικες τους και τὰ κόκκαλά τους...

— Καλά που δὲν ἀνέβηκε κανένας ἐλέφαντας καὶ στή ράχη τοῦ δικοῦ μας, λέει ἡ Ζολάν στο Μπουτάπα.

— Μωρέ, τί μᾶς λές! Θὰ γὼν πετούσα μὲ τὶς κλωτσιές κάγω.

Ὅμως καὶ οἱ κροκόδειλοι περὶ νοιώθουν τώρα θανατερὰ τὰ ποδοπατήματα τῶν ἐλεφάντων, βρίσκουν γρήγορα τὸν τρόπο νὰ ἀντιδράσουν στὸν ἀφανισμό που τοὺς περιμένει.

Χωρίζονται κι' αὐτοὶ σὲ ζευγάρια καὶ δαγκώνοντας συγκρατοῦν τὰ ἀριστερὰ ἢ τὰ δεξιὰ ποδάρια τοῦ κάθε ἐλεφάντα. Ἔτσι τὰ φοβερὰ παχύδερμα, τὸ ἓνα πάνω στὸ ἄλλο καθεὺς εἶναι καὶ στήν πρώτη κίνησι που πᾶνε νὰ κάνουν, χάνουν τὴν ἰσορροπία τους καὶ σωριάζονται κάτω. Καὶ οἱ κροκόδειλοι δαγκώνοντας ψηλά, στή βάση τὶς προβοσκίδες τοὺς ἀρχίζουν νὰ τοὺς πνίγουν.

Τρομοκρατημένη ἡ Ζολάν ἀπὸ τὸ φοβερὸ κακὸ που βιλέπει νὰ γίνεταί κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς ξεσπάει σὲ λυγμούς.

— Καὶ τώρα; Τί θὰ γίνουμε, Μπουτάπα; Πόσο θὰ καθήσουμε ἀκόμα ἐδῶ πάνω;

— Ὡσπου νὰ μᾶς πιάσῃ τὸ ...ἐνοικιοστάσιο, τῆς ἀποκρίνεται ὁ κωμικοτραγικὸς ἀράπης μὲ τὸ τσουλούφι.

Ξαφνικὰ ὅμως κάτι φοβερὸ γίνεται στή μεγάλη Λίμνη.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΤΩΣΙ

ΤΑ ΝΕΡΑ τῆς ἀρχίζουν ν' ἀναταράζονται σὰ νὰ κοχλάζουν. Καὶ γρήγορα ξεπετάγεται μέσα ἀπὸ

αὐτὰ τὸ γιγαντιαῖο φτερωτὸ Στοιχειό, βγάζοντας τρομακτικὰ καὶ ἀπαίσια μουγγρητά!...

Ἡ Ζολάν καὶ ὁ Μπουτάπα κάνουν νὰ πηδήσουν ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ ἐλεφάντα, μὰ δὲν προφταίνουν. Τὸ Στοιχειὸ ἀρπάζει τὸν ἐλέφαντα στὸ στόμα του ἀπὸ τὸ κεφάλι, ὅπως μιὰ γάτα πιάνει ἓνα ποντίκι, καὶ ἀρχίζει νὰ φτερουγίζει πάλι, πάνω ἀπὸ τὴ λίμνη.

Ὁ ἀράπης — ψηλὰ καθὼς βρίσκονται τώρα — ἀρπάζει μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι του τὴ Ζολάν γιὰ νὰ τὴ συγκρατήσῃ νὰ μὴ πέσῃ. Γλιστράει ὅμως αὐτὸς πάνω στή ράχη τοῦ δαγκωμένου ἐλεφάντα που κρέμεται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Στοιχειοῦ. Καὶ σίγουρα θὰ γκρεμοπισακίζόταν μαζί μὲ τὸ κορίτσι κάτω στὰ νερά, ἂν δὲν πρόφτανε νὰ πιαστή μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι ἀπὸ τὴν οὐρὰ τοῦ ἐλεφάντα καὶ νὰ μείνῃ αἰωρούμενος στὸ κενό...

Ταυτόχρονα μουρμουρίζει αὐτοθαυμαζόμενος:

— Κάνω κάτι «ἀκροβατικὰ» πότε-πότε, που νὰ μὴν ἀβασκαθῶ! Μπά, σὲ καλὸ μου!

Καὶ νὰ που τὸ Στοιχειὸ, ἐξακολουθώντας νὰ φτερουγίζει, ἀρχίζει τώρα νὰ τρώῃ τὸν ἐλέφαντα στὸν ἄερα. Πρῶτα τὸ κεφάλι του, ὕστερα τοὺς ὤμους, μετὰ τὰ μπροστινὰ του πόδια...

— Πήδησε κάτω, Μπουτάπα, τοῦ φωνάζει μὲ ἀπόγνωσι ἡ Ζολάν. Καλύτερα νὰ πνιγοῦ με παρὰ νὰ μᾶς φάῃ τὸ Στοιχειό!

— Ὡσπου νὰ φτάσῃ στήν οὐρὰ τοῦ ἐλεφάντα, ἔχομε καιρό, τῆς ἀποκρίνεται ἀτά-

ραχος ὁ ἀράπης.

Γρήγορα ὅμως τὸ Στοιχειὸ τρώει τὴν κοιλιά τοῦ ἐλέφαντα καὶ ἀρχίζει νὰ καταβροχθίζει τὰ πισινὰ τοῦ πόδια. Σὲ λίγο δὲν θὰ μένη παρὰ μονάχα ἡ οὐρά του.

— Θὰ φτάσῃ καὶ σ' ἐμᾶς τὸ Στοιχειό!, ξεφωνίζει τρελλὸ ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη τὸ λευκὸ κορίτσι.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουμε, τὴν καθησυχάζει ὁ Μπουτάτα. Μπορεῖ νὰ φάῃ τὸ «γάϊδαρο» καὶ ν' ἀφήσῃ τὴν...οὐρά του, ὅπως λέει καὶ ἡ παροιμία.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο... Τὰ φοβερὰ δόντια τοῦ Στοιχειοῦ τῆς Λίμνης καθὼς διαγκώνουν τὰ πισινὰ πόδια τοῦ ἐλέφαντα, κόβουν τυχαῖα τὴν οὐρά του. Καὶ ὁ χεροδύναμος ἀράπης μὲ τὸ κορίτσι ποὺ κρατᾷ εἰς τὴν ἀγκαλιά του πέφτουν στὸ κενὸ μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὰ βαθειὰ νερὰ τῆς λίμνης.

Καθὼς γκρεμίζονται, ὁ ἀράπης ρωτᾷ βιαστικὰ τὴ Ζολάν:

— Μπορεῖς νὰ μοῦ μάθῃς κολύμπι, σὲ παρακαλῶ; Φοβᾶμαι πὼς γρήγορα θὰ μοῦ χρειαστῇ!...

Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του γιὰτὶ ἔχουν κιόλας φτάσει κάτω καὶ χτυπώντας μὲ ὀρμὴ στὰ νερὰ τῆς λίμνης ἀρχίζουν νὰ βυθίζονται.

Εὐτυχῶς ἡ Ζολάν κολυμπᾷ εἰς σὰν δελφίνι. Ἀρπάζει ἀμέσως τὸν ἀράπη ἀπὸ τὸ κωμικὸ τσουλούφι καὶ τὸν τραβάει γρήγορα ἐπάνω. Ὑστερα ἀρχίζει νὰ κολυμπᾷ παρασύ-

ροντάς τον μισοπνιγμένο, ὥσπου βγαίνουν στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη.

Ὁ Μπουτάτα μόνις συνέρχεται τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό:

— Καλὰ ποὺ πρόλαβες καὶ μὲ τραβήξες ἀπὸ τὸν πάτο τῆς λίμνης. Ἡ ψυχὴ μου εἶχε ἀρχίσει νὰ βγαίνει καὶ νὰ γίνεταί... μπουρμπουλῆθρες!

Καὶ πρόσθεσε, κατὰ τὴ συνήθειά του, μὲ αὐτοθαυμασμό:

— Πετάω κάτι «μπουρμπου λῆθρες» πότε-πότε! Μπα, σὲ καλὸ μου!

ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

ΜΕ Τὴν ἀμφάνισι τοῦ τρομακτικοῦ στοιχειοῦ τῆς λίμνης, οἱ κροκόδειλοι — ὅσοι εἶχαν ἀπομείνει ζωντανοί — παρήτησαν τὴ μάχη καὶ ξαναβούτηξαν τρομοκρατημένοι στὰ νερά.

Οἱ ἐλέφαντες ὅμως μένουν ἀκίνητοι στὶς θέσεις τους καὶ μὲ σηκωμένα κεφάλια παρακολουθοῦν τὸ φτερωτὸ τέρας ποὺ πετοῦσε ψηλὰ κρατῶντας στὸ σπῆμα του καὶ κατασπαράζοντας τὸν ἀρχηγό τους.

Ἔτσι τὸ Στοιχειό, μόνις τὸν καταβρόχθισε, χαμήλωσε καὶ ἄρπαξε στὸ στόμα του ἄλλον ἐλέφαντα. Ὑστερα ἄλλον, ἄλλον, ἄλλον, ὥσπου κάποτε χόρτασε...

Οἱ ἐλέφαντες βέβαια τὸ εἶχαν βάλει τώρα στὰ πόδια τρομοκρατημένοι καὶ ἔτρεχαν νὰ σωθοῦν.

Τὸ χορτασμένο ὅμως Στοι

χειὸ ἤθελε νὰ ἐξασφαλίση τροφή καὶ γιὰ ἄλλη ἡμέρα. Ἔτσι φτερουγίζοντας χαιμήλωνε καὶ θε τόσο καὶ ἄρπαζε τοὺς ἐλέφαντες στὸ στόμα του. Ὑστερα ἀνυψωνόταν πάλι καὶ τοὺς παρατοῦσε ἀπὸ ψηλὰ γιὰ νὰ πέσουν καὶ νὰ πνιγοῦν στὰ βαθειὰ νερὰ τῆς λίμνης... Μόλις ξαναπεινοῦσε θάβρισκε στὸ βυθὸ τὰ τεράστια κορμιά τους γὰρ μὰ ξαναιχορτάει.

Ὁ Μπουτάτα παρακολουθεῖ τὸ κολοσσιαῖο Στοιχειὸ ποὺ πνίγει ἕνα-ἕνα τὰ παχύ-δερμα καὶ μουριμουρίζει:

— Ἐγώ, ἂν ἤμουν ἐλέφαντας θὰ τὸ τάραζα στὰ χαστούκια!

Σ' ἕναν ὅμως ἀπὸ τοὺς τελευταίους ἐλέφαντες γίνεται κάτι τραγικὸ καὶ ἀπίστευτο.

Καθὼς τὸ Στοιχειὸ παρουσιάζεται ἀπὸ μπροστὰ καὶ ἀνοίγει τὸ τεράστιο στόμα του γιὰ νὰ τὸ ἀρπάξει, ὁ ἐλέφαντας μὲ τὴ φόρα ποὺ ἔχει προχωρεῖ μέσα σ' αὐτὸ καὶ φτάνοντας βαθειὰ σφηνώνεται καὶ κλείνει τὸ ἀνοιγμά τοῦ λαιμοῦ του...

Τὸ τέρας σφιδάζει γιὰ λίγο φτερουγίζοντας στὸν ἀέρα καὶ βγάζοντας ἀπαίσια πνιγμένα βογγητά. Μὴ μπορῶντας ὅμως πιά ν' ἀναπνεύσει, παθαίνει ἀσφυξία καὶ πέφτει νεκρὸ στὸ χῶμα μὲ τρομακτικὸ γδούπο. Ὀλόκληρη ἡ γύρω περιοχὴ τραντάζεται στὴν πτώσι του σὰ νὰ γίνε σεισμός!

Ὁ Μπουτάτα καὶ ἡ Ζολάν παίρνουν βαθειὰ ἀναπνοή καὶ τρέχουν γρήγορα κοντά του.

Ὁ ἀράπης βλέπει ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ Στοιχειοῦ νὰ ἐξέχη ἡ οὐρά τοῦ ἐλέφαντα ποὺ εἶχε σφηνωθῇ στὸ λαιμό του. Τὴν ἀρπάζει μὲ τὰ δύο του χέρια καὶ τραβῶντας τη, προσπαθεῖ νὰ τὸν βγάλῃ ἔξω. Γρήγορα ὅμως βλέπει πὼς δὲν καταφέρνει τίποτα καὶ μουριμουρίζει:

— Ἄν εἶχα ἕνα... τιρμπούσαν ποὺ ἀνοίγουν τὶς μπουκάλες θὰ τὸν ἔβγαζα.

Ὑστερα, ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ νεκρὸ Στοιχειὸ ποὺ μοιάζει μ' ἕνα τεράστιο φτερωτὸ μπαριμποῦνι καὶ ξερογλύφεται.

— Ἐ, Ζολάν!... Σκέψου νὰ τὸν ἔχῃς αὐτὸ τὸν μπαρμπούναρο στὴ σχάρα μὲ λαδολέμονο!...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΑΡΑΠΗ

ΤΟ ΛΕΥΚΟ κορίτσι καὶ ὁ χεροδύναμος μαῦρος σύντροφός της παίρνουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὴ μακρινὴ σπηλιά τους.

— Ἀργήσαμε, τῆς λέει ὁ Μπουτάτα. Ἄν ὁ Ταμπὸρ ἔχη γυρίσει, θὰ βροῦμε τὸν μπαλά μας! Καὶ εἶδα ἕνα ἄσχημο ὄνειρο...

— Πότε; τὸν ρωτᾷ ἡ Ζολάν.

— Ὅταν κοιμόμουν, τῆς ἀποκρίνεται. Ξύπνιος δὲν βλέπω ποτέ.

Ἡ νέα χαιμογελάει καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Ἀλήθεια, Τσουλούφη, δὲν μοῦ εἶπες πὼς σοῦ φάνηκε ὁ Πάρταιμ, ὁ ἀδελφός τοῦ Ταμπόρ;

— 'Ολόϊδιος!

— Τὶ ὀλόϊδιος;

— 'Ολόϊδιος μὲ τὸν ...ἐαυτό του.

— Ποιὸν ἐαυτό του;

— Τὸν Ταμπόρ, ντέ...

Τὰ μάτια τῆς Ζολάν σκοτεινιάζουν.

— Δηλαδή τί θέλεις νὰ πῆς; Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

'Ο ἀράπης χαζογελάει.

— Χί, χί, χί!... Τὰ χάβω ἐγὼ κάτι τέτοια; 'Ο «Πόρτας» εἶναι ὁ ἀφέντης Ταμπόρ καὶ πᾶει νὰ μᾶς τῇ σκάση!...

— 'Απὸ ποῦ τὸ κατὰλαβες Μπουτάτα;

— Φιλοσοφία θέλεις; τῆς ἀποκρίνεται. Δὲν εἶδες ποῦ εἶναι ὀλόϊδιοι; Ἕνα κεφάλι ὁ Ταμπόρ, ἕνα κεφάλι ὁ Πόρτας. Δυὸ χέρια ὁ Ταμπόρ, δυὸ χέρια καὶ ὁ Πόρτας. Τέσσερα πόδια ὁ Ταμπόρ...

'Η Ζολάν ξεκαρδίζεται στὰ γέλια καὶ ὁ ἀράπης μουρμουρίζει μὲ αὐτοθαυμασμό:

— Πετάω κάτι «καχύπτω» πότε-πότε! Μπά, σὲ καλό μου!

Μεσολαβεῖ μιὰ μικρὴ σιωπὴ γιὰτὶ ἡ νέα ξαφνικὰ σοβαρεύει καὶ προχωρεῖ ἀμίλητη καὶ βαθειὰ συλλογισμένη. Ξαφνικὰ τινάζει τὸ ξανθὸ κεφάλι της σὰ νὰ θέλῃ νὰ διώξῃ μιὰ κακιὰ σκέψι ποὺ φαίνεται πὼς τὴ βασανίζει καὶ ρωτᾷ τὸ Μπουτάτα μὲ διάθεσι νὰ διασκεδάσῃ:

— Πές μου, Τσουλουφάκο μου... Πές μου τὸ ὄνειρο ποὺ εἶδες...

'Ο ἀράπης παίρνει ἀμέσως ἔκφρασι σοβαρὴ, ξεροβήχει

κι' ἀρχίζει:

— Εἶδα, πὼς ξαφνικὰ, λέει, βρέθηκα νάμαι σπουδασμένος καὶ σοφός! 'Ο μεγαλύτερος σοφὸς τοῦ κόσμου! Τίποτα δὲν ἦταν ποὺ νὰ μὴ τὸ ξέρω! Τότε ὅλοι οἱ ἄλλοι μεγάλοι σοφοὶ τῆς Γῆς ποὺ μὲ ζηλεύανε, μαζευτήκανε γιὰ νὰ μὲ ἐξετάσουμε καὶ νὰ δοῦνε ἂν εἶμαι πιὸ σοφὸς ἀπὸ ἐκεῖνους...

— Μπά, κάνει ἡ Ζολάν. Καὶ πὼς σ' ἐξετάσανε;

— Μὲ βάλανε νὰ λύσω ἕνα πολὺ δύσκολο πρόβλημα ποὺ κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ λύσῃ...

— Ἀλήθεια! Τὶ πρόβλημα Μπουτάτα;

— Νά: Μὲ ρωτήσανε: «'Η κόττα ἔκανε τὸ αὐγό, ἢ τὸ αὐγὸ τὴν κόττα?».

Τὸ λευκὸ κορίτσι ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! Καὶ ἐσὺ τί τοὺς εἶπες;

— Τοὺς εἶπα πὼς ἡ κόττα ἔκανε τὸ αὐγό!

— Γιατί;

— Γιατὶ τὰ αὐγὰ δὲν κάνουν κόττες. Κάνουν ...κοττοπουλάκια!

'Η Ζολάν γελάει μὲ τὴν καρδιά της ἐνῶ ὁ Μπουτάτα ἀποπειλεῖ τὸ ὄνειρο:

— Ἔτσι ὅλοι οἱ σοφοὶ μὲ παραδεχτήκανε γιὰ «κάλφω» τους καὶ γιὰ «μάστορή» τους. Ἀπὸ τότε ὅπου περνοῦσα οἱ ἄνθρωποι μὲ κυττάζανε μὲ θαυμασμό καὶ ψιθυρίζανε μεταξύ τους: «Μεγάλο κεφάλι, ὁ Μπουτάτα! Πολὺ μεγάλο κεφάλι!...»

— Σπουδαίο όνειρο! μουρμουρίζει ή νέα.

— Σπουδαίο αλλά δέν μπορώ νά τό έξηγήσω όλο ακόμα...

— Δηλαδή;

— Νά: Οί «σοφοί» ήτανε οί έλέφαντες και οί κροκόδειλοι τής λίμνης. Τό «αίνιγμα» ήτανε τό φτερωτό Στοιχειό... Και τό «μεγάλο κεφάλι» ήτα... ήτανε... Νά, έδώ σκαλώνω και δέν καταφέρνω νά τό βρώ! Δέν μπορώ νά έξηγήσω γιατί όλοι λέγανε: «Μεγάλο κεφάλι, ό Μπουτάπα! Πολύ μεγάλο κεφάλι!...»

— Ένώ τό κεφαλάκι σου είναι τόσο μικρό και χαριτωμένο!, τοῦ κάνει ειρωνικά και ξεκαρδισμένα στα γέλια ή Ζολάν.

ΘΗΡΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

ΤΟ ΛΕΥΚΟ κορίτσι και ό άράπης προχωρούν άρκετά ακόμα, όταν καταλαβαίνουν ότι έχουν κάνει λάθος στα μονοπάτια. Και άν τί νά πλησιάζουν στη σπηλιά τους, άπομακρύνονται από αυτήν...

Έτσι, άναγκάζονται νά σταματήσουν και ν' αρχίσουν νά τριγυρίζουν, ψάχνοντας έδώ κι εκεί για νά βροῦν τή σωστή κατεύθυνσι:

— Είναι που δέν ξέρουμε τί... όδός και άριθμός είναι ή σπηλιά μας, μουρμουρίζει ό Μπουτάπα. Άλλοίως θα τη βρίσκαμε άμέσως.

Η Ζολάν δέν προφταίνει νά γελάση γιατί τήν ίδια στι

γμή ένας πολύ λεπτός και παράξενος βρυχηθμός λιονταριού φτάνει στ' αυτιά τους.

Οί δυό σύντροφοι γυρίζουν άμέσως πλάϊ και άντικρύζουν ένα στενό άνοιγμα σπηλιάς που μπροστά του στέκει και τοῦς κυττάζει άγρια ένα μεγάλο στην ηλικία, αλλά μικροσκοπικό στο σώμα λιοντάρι. Τό σώμα του δέν είναι μεγαλύτερο από μιās γάτας.

— Μπά!... Ένα λιοντάρι τής τσέπης, κάνει ό Μπουτάπα και προχωρεί μερικά βήματα για νά τό πιάση.

Τό λιοντάρι-νάνος, όμως τοῦ έπιτίθεται και ζητάει μέ νύχια και δόντια νά τόν σπαράξη.

— Κράτατο Τσουλουφάκο μου, φωνάζει παρακλητικά ή Ζολάν. Δέν πειράζει άν σε δαγκώνη και σε σχίξη. Έμένα μου άρέσει και θέλω νά τό πάρω στη σπηλιά μας!

Από τίς φωνές όμως τοῦ μικροσκοπικού λιονταριού είδοποιούνται κι' άλλα θηρία που βρίσκονται στη σπηλιά με τό μικρό στρογγυλό άνοιγμα και βγαίνουν έξω άγριεμένα.

Πρώτα βγαίνει μιὰ τίγρη μεγάλη σαν γάπα κι' αυτή. Έστερα βγαίνει ένας έλέφαντας όχι μεγαλύτερος από ένα μικρό γουρουνάκι. Μετά ένας ρινόκερος, μιὰ άρκούδα, ένας πάνθηρας και ένας γορίλλας, όλα στις ίδιες μικροσκοπικές διαστάσεις.

— Χαριτωμένα που είναι!, ξεφωνίζει ένθουσιασμένο τό λευκό κορίτσι.

— Τὶ λές, τὴ ρωτάει ὁ ἀράπης. Τὰ μαζεύουμε σ' ἓνα καλάθι νὰ τὰ κάνουμε... κομπόστα;

Ἡ Ζολάν σκύβει νὰ πιάσῃ τὸ γοριλλάκι, μὰ ὅλα μαζὶ τ' ἄλλα θηριάκια χύνονται πάνω της νὰ τὴν κατασπαράξουν.

— Βοήθεια!, ξεφωνίζει τρομαγμένη. Μπουτάπα, σῶσε με!...

Ὁ ἀράπης ὅμως ἀντὶ νὰ τὴ βοηθήσῃ, γυρίζει καὶ τῆς λέει ἀτάραχος:

— Κράτα τα, ἀφέντη κορίτσι. Δὲν πειράζει ἂν σὲ δαγκώνουμε καὶ σὲ ξεσχίζουνε. Ἐμένα μοῦ ἀρέσουνε καὶ θέλω νὰ τὰ κάνω... γλυκὸ τοῦ κουταλιού.

Ἡ νέα θὰ πάθαινε μεγάλο καικὸ ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι τῶν μικροσκοπικῶν θηρίων. Καταφέρει βέβαια νὰ πνίξῃ ἓνα-δυὸ ἀπ' αὐτὰ, μὰ τὰ ἄλλα—ἀκριβῶς γι' αὐτό— εἶχαν ἀγριέψῃ περισσότερο. Εὐτυχῶς τὸ κράξιμο μεγάλου ἀρπακτικού ὄρνιου ἀκούγεται ξαφνικὰ καὶ τὰ «θηρία τῆς τσέπης» παρατᾶνε τὴ Ζολάν καὶ τὸ βάζουν τρομοκρατημένα, στὰ πόδια.

— Πάει ἡ κοιμπόστα μου! μουρμουρίζει ἀπογοητευμένος ὁ Μπουτάπα.

Ὑστερα προχωρεῖ στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς λέγοντας στὸ κορίτσι:

— Περίμενέ με καὶ δὲν θ' ἀργήσω. Θὰ μπῶ νὰ δῶ τὶ διάβολο γίνεται ἐκεῖ μέσα!

— Καλὰ τοῦ λέει ἡ νέα ἀδιάφορα, μαζεύοντας βότανα

γιὰ νὰ βάλῃ στὶς δαγκωματιές καὶ στὶς γρατζουνιές τοῦ κορμιού της.

Ὁ Μπουτάπα καταφέρνει μὲ δυσκολία νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ στενὸ στρογγυλὸ ἄνοιγμα καὶ νὰ χαθῇ στὸ βάθος τῆς σπηλιάς μὲ τὰ παράξενα μικροσκοπικὰ θηρία.

Βλέπει ὅμως ἀμέσως πῶς ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ μεριά ἡ σπηλιὰ αὐτὴ εἶχε ἓνα τεράστιο ἄνοιγμα.

— Παράξενο!, μουρμουρίζει ὁ ἀράπης καὶ προχωρεῖ στὸ μισοσκοτάδι.

Ξαφνικὰ νοιώθει τὰ πόδια του νὰ πατᾶνε στὸ κενὸ κι' ἀμέσως πέφτει σὲ μιὰ στρογγυλὴ γούρνα γεμάτη ζεστὸ νερὸ ποὺ φτάνει ἰμέχρι ψηλὰ τὸ λαϊμό του.

— Εντάξει,, ἰμολογεῖ, ὁ Μπουτάπα. Εὐκαιρία νὰ κάνω κι' ἓνα μπάνιο! "Αἴντε, κι' ἀπὸ χρόνου πάλι, νάμαστε καλά!

Μένει γιὰ λίγο ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται, κρατώντας μονάχα τὸ μεγάλο στρογγυλὸ κεφάλι του ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ κυττάζει γύρω. Ἔτσι, βλέπει πῶς πλάϊ στὴ γούρνα αὐτὴ βρίσκεται κι' ἄλλη μία, γεμάτη κι' αὐτὴ νερό.

— Τσουλούφη!, ἀκούγεται ἀπ' ἔξω ἡ φωνὴ τῆς Ζολάν. Ἐβῆκα τὸ σωστὸ μονοπάτι. Θὰ βγῆς λοιπὸν καιμιὰ φορὰ ἢ νὰ φύγω μονάχη μου;

— Περίμενε κι' ἔφτασα!, τῆς ἀποκρίνεται ὁ ἀράπης καὶ πιάνεται ἀπὸ τὰ χεῖλια τῆς γούργας γιὰ νὰ βγῇ ἔξω.

Σὲ λίγο ὅμως ἡ νέα βλέπει!

νὰ παρουσιάζεται μονάχα τὸ κεφάλι του στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς καὶ νὰ τῆς λέει πένθυμα:

— Ἀφέντη κορίτσι, τράβα στὸ καλὸ μονάχη σου! Ἐγὼ θὰ γυρίσω ἀργότερα...

— Γιατί; τὸν ρωτᾷ μ' ἀπορία.

— Μέσα στὴ σπηλιὰ ποὺ μπῆκα εἶναι δυὸ γούρνες μὲ μερό. Ἐπεσα κατὰ λάθος στὴ μιὰ ἀπ' αὐτὲς κι' ἔπαθα μεγὰλη λαχτάρᾳ!...

— Τί; τὸν ξαναιρωτᾷ.

— Δὲν ξέρω ἀκόμα καλὰ, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ ὄνειρο ποὺ σοῦλεγα θῆκε ἀληθινό!...

Η ΖΟΛΑΝ ΥΠΟΠΤΕΥΕΤΑΙ

ΤΟ ΛΕΥΚΟ κορίτσι προχωρεῖ τώρα μονάχο, ἀπὸ τὸ σωστὸ μονοπάτι γιὰ τὴ σπηλιὰ ποὺ θὰ συναντήσῃ τὸν Ταιμπὸρ. Στὸ δρόμο ὅμως θυμᾶται τὸν Πόρταιμ καὶ τὴ Γιαράμπα καὶ παρὰ ξενεὺς ὑποψίες περνᾶνε ἀπὸ τὸ μυαλό της:

— Μήπως ὁ κουτοτσουλὸς φησ εἶχε δίκιο; ψιθυρίζει. Μήπως ὁ Ταιμπὸρ γιὰ νὰ μὲ ξεγελάσῃ, παρουσιάζεται τάχα πὼς εἶναι ὁ ἀδελφός του; Ἄν εἶχε ἀδελφός, δὲν θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε τόσα χρόνια ποὺ ζοῦμε μαζί;

Καὶ συνεχίζει συλλογισμένη τὸ μονόλογό της:

— Τί νὰ ἦρθε ἄραγε τὴ νύχτα νὰ τοῦ πῇ ὁ Πιτσικόκο; Μήπως τὸν εἶχε στείλῃ ἡ Γιαράμπα νὰ τὸν καλέσῃ κοντά

της. Ὁ Ταιμπὸρ ἄφησε τὸ μυαλό του νὰ φύγῃ, καὶ ὕστερα τρέχοντας ἀπὸ ἄλλο μονοπάτι βῆκε μπροστά του παρασταίνοντας πὼς δὲν εἶναι αὐτὸς ἀλλὰ ἕνας δίδυμος ἀδελφός του; Μήπως τὸν χτύπησε τὸν ἄφησε ἀναίσθητο καὶ ξαναγύρισε στὴ σπηλιὰ, ξέροντας πὼς ὅταν ὁ Πιτσικόκο συνέλθῃ θὰ πρὲξῃ νὰ μᾶς πῇ γιὰ τὴ συνάντησι αὐτὴ καὶ θὰ πειστοῦμε πὼς ὁ Ταιμπὸρ ἔχει ἕναν κακὸ ἀδελφό, ποὺ τοῦ μοιάζει; Μὰ πὼς μπορούν νὰ συμβαίνουν ὅλα αὐτά, ἀφοῦ ὁ Πόρταιμ, ὅπως τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, φαίνεται ἄγριος καὶ κακός; Κι' ἀφοῦ ἡ φωνή του εἶναι βαρειά καὶ ἀλλοιώτικη, κι' ἀφοῦ δὲν φορᾷε στὸ λαιμό του τὴν ἀλυσίδα μὲ τὸ μενταγιόν;

Ξαφνικὰ τὰ σκοτεινισμένα μάτια της φωτίζονται. Θυμᾶται πὼς μ' ἔμα ἀπὸ τὰ νύχια της εἶχε χαράξει ματωμένο αὐλάκι στὸ γυμνὸ στῆθος τοῦ Πόρταιμ.

— Ἄν δῶ στὸ στῆθος τοῦ Ταιμπὸρ τὴ γρατζουνιὰ αὐτὴ, ψιθυρίζει, θὰ πῇ πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ Πόρταιμ καὶ μὲ ξεγέλασε γιὰ νὰ συναντηθῇ μὲ τὴν καταραμένη «μισοαραπίνα» ποὺ τοῦ ἔχει πάρει τὰ μυαλά.

Καὶ βιάζει τὸ θῆμα της γιὰ νὰ φτάσῃ πιὸ γρήγορα στὴ σπηλιὰ καὶ νὰ κυττάξῃ τὸ στῆθος τοῦ ἀγαπημένου της συμτρόφου.

— Ἄν δῶ πὼς ἔχει τὴ γρατζουνιὰ ἀπὸ τὸ νύχι μου, θὰ πάω ἀμέσως νὰ σκοτωθῶ, συλλογίζεται.

Καὶ τὰ γαλάζια μάτια τῆς βουρκώνουν σὰν θάλασσα πού τῇ δέρνει βροχή.

Καὶ συνεχίζει ἀνήσυχη καὶ συλλογισμένη τὴν ἀτελείωτη πορεία τῆς κάτω ἀπὸ τὸν καυτερό ἥλιο τῆς ἄγριας ζούγκλας.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΑΜΠΟΡ

Ο ΤΑΝ Η ΖΟΛΑΝ φτάνη στὴ σπηλιά εἶναι μεσημέρι πιά.

Ὁ Ταμπόρ κάθεται ἀπ' ἔξω σὲ μιὰ πέτρα μελαγχολικός. Ἡ νέα ρίχνει ἀνήσυχες ματιές στὰ στήθια του. Εἶναι γρατζουνισμένα καὶ καταιματωμένα σ' ὁλόκληρη τὴν

ἐπιφάνειά τους! Ἀμέτρητα νύχια φαίνεται πὼς τᾶχουν ὀργώσει!

Τὸ λευκὸ κορίτσι τὸν ρωτάει μὲ συμπόνια:

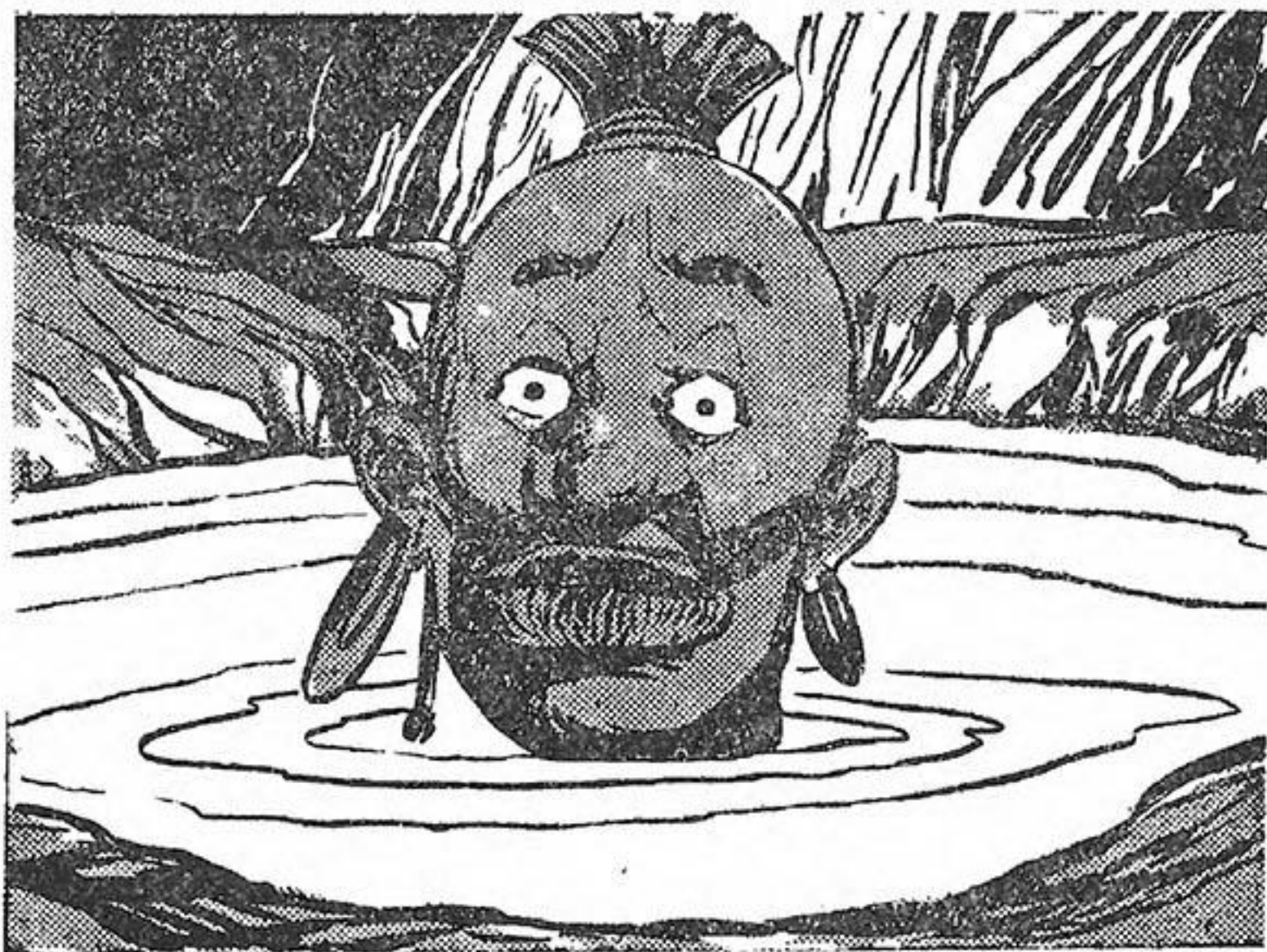
— Τὶ ἔπαθες, Ταμπόρ; Γίως ἐγιναν ἔτσι τὰ στήθια σου;

Ἐκεῖνος ἀντὶ νὰ τῆς ἀποκριθῇ, τὴ ρωτάει:

— Ποῦ ἦσουν, Ζολάν; Ὁ Μπουτάτα δὲν εἶναι μαζί σου; Ἀπὸ τὰ χαιράματα βρίσκομαι ἐδῶ καὶ σὰς περιμένω. Πότε φύγατε; Ποῦ εἶχατε πάει;

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ζολάν ἀντὶ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ, τὸν ξαναρωτάει μὲ τὰ ἴδια ἀκριβῶς λόγια:

— Τὶ ἔπαθες, Ταμπόρ;

Ὁ Μπουτάτα πέφτει σὲ μιὰ παράξενη στρογγυλὴ γούρνα μὲ νερό.

‘Ο Μπουτάτα παρουσιάζεται αγνώριστος μπροστά στον Ταμπόρ και στη Ζολάν.

Πώς έγιναν έτσι τὰ στήθεια σου;

— Είχα τρέξει για να συναντήσω τον Πόρταμ, τον κακό αδελφό μου, της αποκρίνεται. Μά’ όσο κι’ αν έψαξα, δεν τον βρήκα πουθενά... Συναντήθηκα όμως μ’ ένα λιοντάρι πεινασμένο, που χύθηκε να με κατασπαράξει... Πάλεψα πολύ ώρα για να καταφέρω να γλυτώσω... Τὰ νύχια όμως της τίγρης ξέσχισαν τὰ στήθια μου...

— Της τίγρης; ρωτάει μ’ άπορία ή νέα. Λιοντάρι δεν είπες πώς ήτανε;

— Δεν ξέρω... Μπορεί να ήτανε και τίγρη... Δεν ξεχώρισα καλά στο σκοτάδι...

‘Η Ζολάν μαζεύει βότανα και βάζει στα καταματωμένα στήθια του. Ταυτόχρονα συλλογιέται:

— Μήπως γρατζουνίστηκε μονάχος για να μπερδευτή και να μη φαίνεται ή γρατζουνιά που του είχα κάνει έγώ;

‘Ο Ταμπόρ την ξαναρωτάει.

— Έσύ που ήσουν; ‘Ο Μπουτάτα ήταν μαζί σου;

— Ναί... Ψάχναμε να σε βρούμε Ταμπόρ... Φτάσαμε μέχρι τη μεγάλη λίμνη...

— Είδατε μήπως τὸ τέρας;

— Όχι ένα, τρία τέρατα είδαμε! Τὸ Στοιχειό, τὴ Γιαράμπα και τὸν Πόρταμ, τὸν αδελφό σου!

— Τὴ Γιαράμπα και τὸν

Πόρταμ; κάνει κατάπληκτος
ο Ταιμπόρ.

— Ναί... Καθισμένους σ'
ένα βραχάκι... Αυτός της έ-
λεγε όμορφα λόγια βγαλμένα
από την καρδιά του κι' αυτή
του τραγουδούσε ένα γλυκό
καί πονεμένο σικοπό!...

Ο νέος χαιμηλώνει τὰ μά-
τια. Τò κορίτσι συνεχίζει ψιθυ-
ριστά σὰ νὰ μιλάει μὲ τὸν ἐ-
αυτό της:

— Ἡ ἀγάπη εἶναι ἓνα ὑπέ-
ροχο φτερωτὸ λουλούδι ποὺ
κατεβαίνει ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ
γιὰ νὰ στήση τὴ φωλίτσα του
στὴν καρδιά μας!...

Καὶ κυττάζοντας παράξενα
τὸ ὁμορφο μελαχροινὸ παλλη-
κάρι, τὸ ρωτᾷ ξεσπώντας
σὲ λυγμούς:

— Γιατὶ Ταιμπόρ; Γιατὶ ἐ-
σύ δὲν μοῦ λές ποτὲ ὁμορφα
λόγια βγαλμένα ἀπὸ τὴν καρ-
διά σου;

Ο νέος τῆς ἀποκρίνεται
χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια
του:

— Μήπως ἐσύ, Ζολάν; Μοῦ
τραγούδησες ποτὲ γλυκοὺς
καὶ πονεμένους σικοπούς;

Ξαφνικὰ ὅμως τὰ βουρκω-
μένα μάτια τοῦ κοριτσιοῦ καρ-
φώνονται πάνω στὸ ἀστρα-
φτερὸ μενταγιὸν ποὺ κρέμεται
ἀπὸ τὸ λαιμό του καὶ σκοτει-
νιάζουν. Ἀπλώνει ἀμέσως τὸ
χέρι της, τὸ πιάνει καὶ τὸ
στριφογυρίζει ἐξετάζοντάς το
μὲ μεγάλη προσοχή. Τέλος,
τὸν ρωτᾷ ἑτοιμὴ νὰ χυθῇ ἐ-
πάνω του καὶ νὰ τὸν σπαρά-
ξῃ:

— Τὰ στήθια σου ἦταν
καταιστωμένα, Ταιμπόρ. Τὸ

μενταγιὸν σου ὅμως ποὺ ἀκου-
μποῦσε πάνω τους εἶναι πεν-
τακάθαρο καὶ ἀστραφτερό.
Ἀπάντησέ μου γρήγορα γιὰ
τὶ θὰ πιάω ἀμέσως νὰ σκοτω-
θῶ!...

Τὸ Ἑλληνόπουλο χαιμογε-
λάει:

— Γιατὶ τὸ ἔπλυνα στὴν
πηγή, Ζολάν. Εἶχε γίνῃ κα-
τακκόκινο ἀπὸ τὰ αἵματα!...
Ὑστερα, ἐδῶ ποὺ καθόμουν
καὶ σὲ περίμενα, τὸ ἔτριψα
μὲ στάχτη... Νά. Κύπταξε τὶς
στάχτες ποὺ βρίσκονται μπρο-
στά στὰ πόδια μου.

Ἡ νέα ἀναπνέει μ' ἀνακού-
φισι:

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀγαπη-
μένε μου... Δὲν ξέρω τί εἶναι
αὐτὸ ποὺ μὲ κάνει καὶ λέω ἄ-
νοησίες!...

— Τὸ ξέρω ἐγὼ ὅμως, τῆς
ἀποκρίνεται ὁ Ταιμπόρ.

— Τί εἶναι; τὸν ρωτᾷ δει-
λὰ χαιμηλώνοντας κι' αὐτὴ τὰ
μάτια.

Ἐκεῖνος ψιθυρίζει σὰν νὰ
παιραιμιλιάει βλέποντας κάποιον
γλυκὸ ὄνειρο:

— Εἶναι ἓνα ὑπέροχο φτε-
ρωτὸ λουλούδι ποὺ κατεβαί-
νει ψηλὰ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ γιὰ
νὰ στήσῃ τὴ φωλιά του...

— Τὴ φωλίτσα του, τὸν
διαρθώνει ἡ Ζολάν.

— Ναί... Γιὰ νὰ στήσῃ τὴ
φωλίτσα του στὴν καρδιά
μας!...

Η ΜΑΓΙΚΗ ΣΠΗΛΙΑ

 ΟΙ ΔΥΟ ΝΕΟΙ μένουν
γιὰ πολλὴ ὥρα ἀμίλη-
τοι καὶ συλλογισμένοι.
Τέλος καὶ ξαφνικὰ ἡ Ζολάν

ρωτάει τὸν ἀγαπημένον σύντροφό της:

— Ξέρω, Ταιμπόρ, πὼς δὲν λές ποτὲ ψέματα. Ἀπάντησέ μου λοιπὸν σὲ κάτι ποὺ θὰ σὲ ρωτήσω: Ἐσὺ εἶσαι ὁ Πόρταμ;

— Ὁχι, τῆς ἀποκρίνεται. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ταιμπόρ!

— Καὶ ὁ Πόρταμ ποῖος εἶναι;

— Ὁ νέος χαιμογελῶντας πάλι τὸ ρίχνει στὸ ἀστεῖο:

— Εἶμαι τὸ ὑπέροχο φτερωτὸ λουλουδί που κατεβαίνει ψηλὰ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ γιὰ...

Ἡ Ζολάν ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! Τὶ κουτὴ ποὺ εἶμαι νὰ σὲ ὑποψιάζομαι, ἀγαπημένε μου!...

Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως τὰ μάτια τῆς ξανασκοτεινιάζουν:

— Τί; Τί εἶπες; Πὼς ὁ Πόρταμ εἶναι τὸ φτερωτὸ λουλουδί; Δηλαδή ἡ ἀγάπη; Ἀρα ὁ Πόρταμ εἶναι ὁ ἐρωτευμένος ἐαυτό σου; Ἐσὺ δηλαδή, ποὺ ἔχεις χάσει τὰ μυαλά μ' αὐτὴ τὴ «μισοἀραπίννα» τὴν ἀσχημομούρα. Τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα! Ὡστε μὲ ξεγελάς λοιπόν, ἔ;

Ὁ Ταιμπόρ τὴν κυττάζει θλιμμένα:

— Ἐσὺ πρὶν ἀπὸ λίγο, εἶπες πὼς δὲν ἰλέω ποτὲ ψέματα... Τότε γιὰτὶ δὲν μὲ πιστεύεις;

Ἡ Ζολάν μουρμουρίζει συλλογισμένη:

— Ἀλλοτε δὲν ἔλεγες ψέματα... Τώρα δὲν ξέρω ἂν λές.

Κι' ἀναισθενάζοντας προσθέτει:

— Κάνει πολλὰ αὐτὸ τὸ καταραμένο «φτερωτὸ λουλουδί» ὅταν φωλιάσῃ στὴν καρδιά μας!

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ἀλλάζει κουβέντα:

— Κι' ὁ Μπουτάπα; Πὼς δὲν ἦλθε μαζί σου, Ζολάν;

— Μπήκε σὲ μιὰ σπηλιὰ ποὺ ἀπ' τ' ἀνοιγμά της βγαίνουν κάτι μικροσκοπικὰ θηρία. Νά: Αὐτὰ μοῦ ἔχουν δαγκώσει καὶ γρατζουνίσει τὸ κορμί...

— Ἡ σπηλιὰ αὐτὴ εἶχε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἓνα μικρὸ ἀνοιγμα, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἓνα τεράστιο; ρωτάει ἀνήσυχος ὁ Ταιμπόρ.

— Δὲν ξέρω, τ' ἀποκρίνεται. Ἐγὼ εἶδα μονάχα ἓνα μικρὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα...

— Καὶ δὲν ξαναβγήκε ἀπὸ ἐκεῖ; ξαναρωτᾷ ὁ νέος.

— Ὁχι. Ἐβγαλε μονάχα τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ εἶπε νὰ φύγω μονάχη μου γιὰτὶ ἔπεςε σὲ μιὰ γούρνα κι' ἔπαθε μεγάλη λαιχτάρα.

— Τὶ λαιχτάρα;

— Ξέρω κι' ἐγώ; Βγήκε, λέει, ἀληθινὸ τ' ὄνειρό του! Κουταιμάρες τοῦ Μπουτάπα. Χά, χά, χά!...

Ὁ Ταιμπόρ φαίνεται πολὺ ἀνήσυχος:

— Μὴ γελάς Ζολάν. Αὐτὴ εἶναι ἡ μαγικὴ σπηλιὰ, ποὺ λένε! Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἔχει ἓνα μικρὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἓνα πολὺ μεγάλο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ περάσῃ ἓνα Μαμούθ... Στὴ μέση τῆς σπηλιάς εἶναι δυὸ γούρνες γεμάτες ἀπὸ ἓνα πα

ράξενο θολό νερό. "Οποιος λοιπόν, είτε άνθρωπος είτε ζώο, βουτήξει στην άριστερή γούρνα, τὸ κορμί του μεγαλώνει καὶ παίρνει γιγαντιαίες διαστάσεις. "Οποιος ὅμως βουτήξει στὴ δεξιά, τὸ κορμί του μαζεύει καὶ γίνεται μικροσκοπικό... Τὰ μικροσκοπικά θηρία ποὺ εἶδατε εἶχαν πέσει στὴ δεξιά μαγικὴ γούρνα. Τὰ ἄλλα ποὺ τύχαιναν νὰ πέσουν στὴν ἀριστερή, γιγαντώνονταν καὶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ μεγάλο ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς...

Ἡ Ζολὰν ψιθυρίζει χαιμένα:

— "Ωστε γι' αὐτὸ μοῦ εἶπε ὁ καημένος ὁ Τσουλούφης πὼς ἔπαθε μεγάλη λαχτάρα.

— Ναί, συνεχίζει ὁ Ταμπόρ, ἀλλὰ τί λαχτάρα; "Αν ἔπεσε στὴν ἀριστερὴ γούρνα θὰ ἔχη γίνῃ γίγαντας. "Αν ἔπεσε στὴ δεξιά θὰ ἔχη γίνῃ νάνος... Πρέπει νὰ πάω ἀμέσως νὰ τὸν βρῶ...

Τὸ λευκὸ κορίτσι τὸν συγκαταεῖ:

— "Αφησέ τον, καημένε Ταμπόρ... "Ας γίνῃ γίγαντας ἂς γίνῃ νάνος... Βαρέθηκα νὰ τὸν βλέπω ὅλο ἴδιον, ἴδιον... Εἶναι μεγάλη ...μονοτονία!

ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

ΣΟΥΡΟΥΠΩΣΕ, βράδυ ασε, νύχτωσε καὶ ὁ ἀράπης ἀκάμα νὰ γυρίσῃ στὴ σπηλιά.

Ἡ Ταμπόρ καὶ ἡ Ζολὰν ἔχουν ἀποκοιμηθῇ ὁ καθένας στὰ στρωσίδια του.

Ξαφνικὰ τὸ λευκὸ κορίτσι

ξυπνάει ἀπὸ κάποιο θόρυβο, ἀναισθηκώνεται καὶ ἀφουγγάζεται ἀνήσυχη. Ἀργὸ καὶ βαρὺ ποδοβολητὸ φτάνει στ' αὐτιά της ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά. Πετιέται ἀμέσως ὀρθία, βγαίνει στὸ ἄνοιγμα καὶ κυττάζει στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Καὶ νά: Ἕνας τεράστιος μαῦρος καὶ ἀκαθόριστος ὄγκος φαίνεται νὰ πλησιάζῃ τὴ σπηλιά.

Ἡ Ζολὰν ξαναγυρίζει μέσα τρέχοντας καὶ ξυπνάει τρομοκρατημένη τὸ σύντροφό της:

— Ταμπόρ!... Ξύπνα Ταμπόρ!... Ὁ Τσουλούφης ἔχει γίνῃ δράκος καὶ ἔρχεται νὰ μᾶς φάῃ!...

Μισοξύπνιο καὶ σαστισμένο τὸ Ἑλληνόπουλο πετιέται ὀρθιο, βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἀντικρύζει στὸ σκοτάδι τὸν τεράστιο ἀκαθόριστο ὄγκο καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος του φωνάζοντας:

— Μπουτάτα!... Ἐσὺ εἶσαι, Μπουτάτα!

Σέ λίγο ὅμως ξαναγυρίζει ἀπογοητευμένος κοντὰ στὴ Ζολὰν ποὺ τὸν περιμένει ἀνήσυχη στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς τους.

— Ἐλέφαντας ἦτανε, τῆς λέει.

— Τὸν εἶδες καλά; ρωτᾷ τὸ κορίτσι.

Ἡ Ταμπόρ χασμουριέται νυσταγμένος καὶ τῆς ἐπαναλαμβάνει:

— Ἐλέφαντας ἦτανε, σοῦ λέω.

Τὸ κορίτσι ἐπιμένει:

— Μὰ ἔμένα μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα καὶ τὸ τσουλούφι.

— Θὰ εἶχε σηκώσει τὴν προβοσκίδα του, μουρμουρίζει τὸ μελαχροινὸ παλληκάρι καὶ προχωρεῖ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς γιὰ νὰ ξαναξοπλώσῃ στὰ στρωσίδια του. Ἡ Ζολάν τὸν ἀκολουθεῖ.

Σὲ λίγο ἔχουν καὶ οἱ δύο ἀποκοιμηθῇ πάλι...

.....

Δὲν περνάει πολλὴ ὥρα καὶ τὸ κορίτσι ξαναξυπνάει τρομαγμένο καὶ πετιέται ὄρθιο. Κάτω ἀπὸ τὰ στρωσίδια τῆς ἀκούγεται μιὰ λεπτὴ φωνούλα ποὺ φαίνεται νὰ βγαίνει ἀπὸ τὰ στήθεια κάποιου μικροσκοπικοῦ ὄντος.

— Ξύπνα, Ταιμπόρ! Ὁ Μπουτάπα γίνηκε μικρόβιο κι' ἦρθε νὰ με φάῃ!, ξαναφωνάζει μὲ ἀπόγνωσι.

Ὁ νέος πετιέται ὄρθιος πάλι καὶ μ' ἓνα πήδημα θρίσκει στὰ στρωσίδια τῆς Ζολάν. Ἀκούει κι' αὐτὸς τὴ λεπτὴ φωνούλα καὶ τινάζοντας ἀπὸ ταῖμα τὸ χέρι του σὲ κάποιον σημεῖο καταφέρνει νὰ πιάσῃ ἓνα μικρὸ ζωντανὸ πλάσμα ποὺ στριγγιλίζει τώρα ἀπεγνωσμένα. Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας τὸ δείχνει στὴ συντροφισσά του:

— Ποντικάκι εἶναι, Ζολάν. Καὶ προσθέτει ἀγανακτισμένος:

— Θὰ μ' ἀφήσῃς ἐπιτέλους νὰ κοιμηθῶ; Ναί, ἢ ὄχι;

Ὑστερα βγαίνει στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς, πετάει τὸ ποντικάκι μακριὰ καὶ ξαναγυρίζοντας ξαπλώνει πάλι κάτω στὰ στρωσίδια του κι' ἀ-

ποκοιμιέται. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ τὸ λευκὸ κορίτσι.

ΤΟ «ΜΕΓΑΛΟ ΚΕΦΑΛΙ»

 ΕΝ ΠΕΡΝΑΕΙ πάλι πολλὴ ὥρα καὶ ἡ Ζολάν μὲ τὰ εὐαίσθητα αὐτιά της ξαναξυπνάει καὶ ἀφουγκράζεται. Ἐξω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς φτάνουν στ' αὐτιά της πονεμένοι λυγμοί....

Γιὰ τρίτη φορὰ πετιέται πάλι ὄρθια καὶ βγαίνει νὰ δῇ τί συμβαίνει. Μόλις ὁμως φτάνει στ' ἄνοιγμα, ἀντικρύζει κάτι ποὺ τὴν κάνει νὰ ξαναγυρίσῃ τρελλὴ ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη κοντὰ στὸν κοιμισμένο σύντροφό της, ξεφωνίζοντας:

— Ὁ Τσουλούφης, ὁ Τσουλούφης!... Ξύπνα, Ταιμπόρ, ξύπνα!...

Ὁ νέος ἀνασηκώνεται κι' αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ ρωτᾷει σαστισμένος:

— Ὁ Μπουτάπα; ἦρθε ὁ Μπουτάπα;

— Ναί, ἀλλὰ ὄχι ὁλόκληρος, τοῦ ἀποκρίνεται τὸ κορίτσι. Μόνο τὸ κεφάλι του ξαναγύρισε καὶ κλαίει!...

Ὁ Ταιμπόρ ποὺ νομίζει πὼς κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν συμβαίνει τίποτα, ἀστιεύεται:

— Δίκηο ἔχει ποὺ κλαίει. Ὁλόκληρο κορμὶ ἔχασε ὁ ἄνθρωπος! Νὰ γελάῃ θέλεις; Χά, χά, χά!...

Μὰ τὰ γέλια πνίγονται ἀπὸ τοῦτο στὸ λαῖμὸ τοῦ παλληκαριοῦ. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ μάτια του καρφώνονται στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς καὶ μένει ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα.

Καὶ οἱ δυὸ μαζί ἀντικρύζουν μὲ φρίκη νὰ μπαίνει καὶ νὰ προχωρῇ μέσα τὸ μεγάλο καὶ στρογγυλὸ κεφάλι τοῦ Μπουτάτα... Μονάχα σὰν φτάνη κοντὰ στὰ στρωσίδια τους βλέπουν πὼς τὸ κεφάλι αὐτὸ στηρίζεται σ' ἓνα μικροσκοπικὸ ἀλλὰ γεροδεμένο μαῦρο κορμάκι, μὲ δυὸ γερὰ μπράτσάκια καὶ ποδιαράκια.

Ἡ ἔκφρασί του δείχνει θλίψι καὶ ἀπόγνωσι γιὰ τὴ συμφορὰ ποὺ ἔχει πάθει.

— Τσουλουφάκο μου, τοῦ φωνάζει μὲ σπαραγμὸ ἡ Ζολάν, πὼς γίνηκες ἔτσι;

Κι' ὁ ἄμοιρος Μπουτάτα τῆς ἀποκρίνεται μὲ σπαρακτικούς λυγμούς:

— Πλύθηκα μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ... μίπηκα!

— Καὶ τὸ κεφάλι σου, τὸν ρωτᾷ ὁ Ταιμπόρ, πὼς ἔμεινε μεγάλο ὅπως ἦτανε;

— Γιατὶ αὐτὸ ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὴ γούρνα, τοῦ ἀποκρίνεται. Καὶ συνεχίζει πένθιμα:

— Μὰ τὸ εἶδα ἐγὼ τὸ ὄνειρο! Τὸ εἶδα καθαρά, παναθεμά το!...

— Ποιὸ ὄνειρο; ρωτᾷ περίεργος ὁ Ταιμπόρ.

Ἡ Ζολάν ἀναλαιμβάνει νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ μὲ κάθε λεπτομέρεια τὸ ὄνειρο τοῦ ἀράπη.

— Εἶχες δίκιο Μπουτάτα μου!, τοῦ λέει στὸ τέλος. Ἦθελες νὰ μάθης τί ἐσήμαινε τὸ μεγάλο κεφάλι καὶ νὰ ποὺ δὲν ἄργησες νὰ τὸ μάθης. Εἶσαι πραγματικὰ τώρα τὸ πιὸ μεγάλο κεφάλι ἄλλης τῆς Οἰκουμένης.

— Τὸ βλέπω, ἀφέντη κορίτσι, κλαψούρισε ὁ Μπουτάτα καὶ κούνησε τὴν κεφάλαι του ποὺ ἔμοιαζε μὲ ὀλόκληρο ἀερόστατο μπροστὰ σπὸ μι κροσκοπικὸ του σῶμα. Ἐγίνα τὸ πιὸ μεγάλο κεφάλι τοῦ κόσμου!

Ὁ Ταιμπόρ κυττάζει μὲ ἀφάνταστη λύπη καὶ συμπόνια τὴν τραγικὴ μεταιμόρφωσι τοῦ ἀγαπημένου συντρόφου του ποὺ ἦταν ἄλλοτε ἓνας χεροδύναμος ἄντρας. Ἡ Ζολάν ὅμως συνέρχεται γρήγορα ἀπὸ τὴν πρώτη ἐντύπωσι καὶ ἀρχίζει νὰ διασκεδάζῃ.

— Τώρα θὰ σὲ παίρνω ἐγὼ στὸν ὦμο μου, Τσουλούφη, τοῦ λέει γελῶντας.

Ὑστερα, ρίχνοντας μιὰ ματιά στὸ πιστόλι τῆς ζώνης του, συνεχίζει:

— Ἡ «μπίιστόλα» σου ὅμως ἔμεινε ὅση ἦτανε! Χά, χά, χά! Καλέ γιὰ δέστε τον Σάν...κέφαλος δὲν εἶναι;

Ἀπὸ τὰ μεγάλα γουρλωμένα μάτια τοῦ ἀράπη κατρακυλᾶνε δυὸ δάκρυα.

— Καὶ τώρα, τί θὰ κάνω; ἀναρωτιέται ὁ δυστυχισμένος. Τί θὰ γίνω μ' αὐτὸ τὸ μικρὸ κορμὶ καὶ τὸ μεγάλο κεφάλι. Ἀφέντη κορίτσι, πές μου τί θὰ κάνω τώρα;

Καὶ ἡ Ζολάν ποὺ ἔχει μεγάλη διάθεσι γιὰ πείραγμα καὶ γιὰ γέλια, τοῦ λέει:

— Ἐέρεις τί θὰ σὲ κάνουμε, Μπουτάτα;

— Τί; ρωτᾷ ἐκεῖνος περίεργα.

— Θὰ σὲ κρεμάσουμε μπροστὰ στὴ σπηλιά μας

για σκιάχτρο, νὰ μὴν πλη-
σιάξουν τὰ θηρία! Χά, χά,
χά, δὲν εἶναι ὅ,τι πρέπει γιὰ
σκιάχτρο, Ταμπάρ; γυρίζει
καὶ λέει στὸ σύντροφό της,
ἐνῶ ὁ Μπουτάτα ξεσπάει τώ-
ρα σὲ λυγμούς.

Τὸ Παιδὶ τῆς Ζούγκλας γί-
νεται ἔξω φρενῶν μὲ τὴ συν-
τρόφισσά του:

— Ἐπι τέλους, Ζολάν!...
Πάψε νὰ τὸν κοροϊδεύης!...

Ὁ Μπουτάτα συγκινεῖται.
— Σ' εὐχαριστῶ, ἀφέντη
Πόρτα! Ἡ καρδιά σου εἶναι
πολὺ... πονόψυχη!

Ἡ Ζολάν τὸν διορθώνει:

— Δὲν εἶναι ὁ Πόρταμ...

Ὁ Ταμπάρ εἶναι.

Ὁ Μπουτάτα ἐπιμένει:

— Ὁχι. Ὁ Πόρτας εἶναι!

Ἀκουσέμε ποὺ σοῦ λέω. Ἐ-
γὼ εἶμαι ...μεγάλο κεφάλι!

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία 'Οδός Λέκκα 22 — 'Αριθμός 11—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ)ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι

ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

'Από τὸ 12ο τεύχος πού κυκλοφορεῖ τὸ ἐρχόμενο Σάββατο μὲ τὸν τίτλο:

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΦΙΔΑΝΘΡΩΠΩΝ

ὁ κυκλοφοριακὸς θρίαμβος τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ ἀξιοποιεῖται μὲ μιὰ ριζικὴ καὶ πλούσια ἀνακαίνισι τοῦ κειμένου καὶ τῆς ἐμφανίσεώς του.

**25 ΠΟΛΥΧΡΩΜΕΣ ΚΑΙ ΜΗ ΕΙΚΟΝΕΣ
ΣΕ ΚΑΘΕ ΤΕΥΧΟΣ**

Διαβάστε ὅλοι τὸ ἐρχόμενο Σάββατο τὴν καταπληκτικὴν περιπέτειαν:

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΦΙΔΑΝΘΡΩΠΩΝ

Γιαράμπα, ἡ παινώρια μελαψὴ βασίλισσα τῆς Ζούγκλας — Πόρταμ, ὁ μυστηριώδης δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Ταμπὸρ — Τεράστια φίδια μὲ κεφάλια ἀνθρώπων. — Καὶ ἡ κωμικοτραγικὴ παραμόρφωσις

ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

Συναρπαστικὲς περιπέτειες Ζούγκλας σὲ ὑπόθεσι, πλοκὴ καὶ δράσι πού γράφει ὁ ἀγαπημένος σας συγγραφέας:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἄνένας δὲν πρέπει νὰ μείνη χωρὶς ν' ἀποκτήσῃ

ΤΕΥΧΟΣ — ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

ὁφορεῖ τὸ ἐρχόμενο Σάββατο.

ΜΕΝΕΙ ΜΟΝΟ Ο ΦΡΟΥΡΟΣ
ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΕΛΠΙΔΑ....

ΠΡΟΧΩΡΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ,
ΑΛΛΑ ΞΑΦΝΙΚΑ ΣΤΑΜΑΤΑΕΙ....

ΚΑΠΟΙΟΣ ΤΡΕΧΕΙ, ΕΙΝΑΙ Ο ΦΡΟΥΡΟΣ
ΤΟΥ ΠΟΤΑ-
ΜΟΥ! Ω!

ΜΙΑ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ ΚΑΤΑ
ΤΟΥ ΦΡΟΥΡΟΥ!

ΠΡΟΣΕΞΕ!
ΠΗΔΗΣΕ ΠΛΑΓΙΑ!

